

CON ONG

tuần báo không đòi lập ra rít nữa

môn bài nhà nước cấp số 3716/TBTT/CHBCI

Số 18
12 trang 10 từ

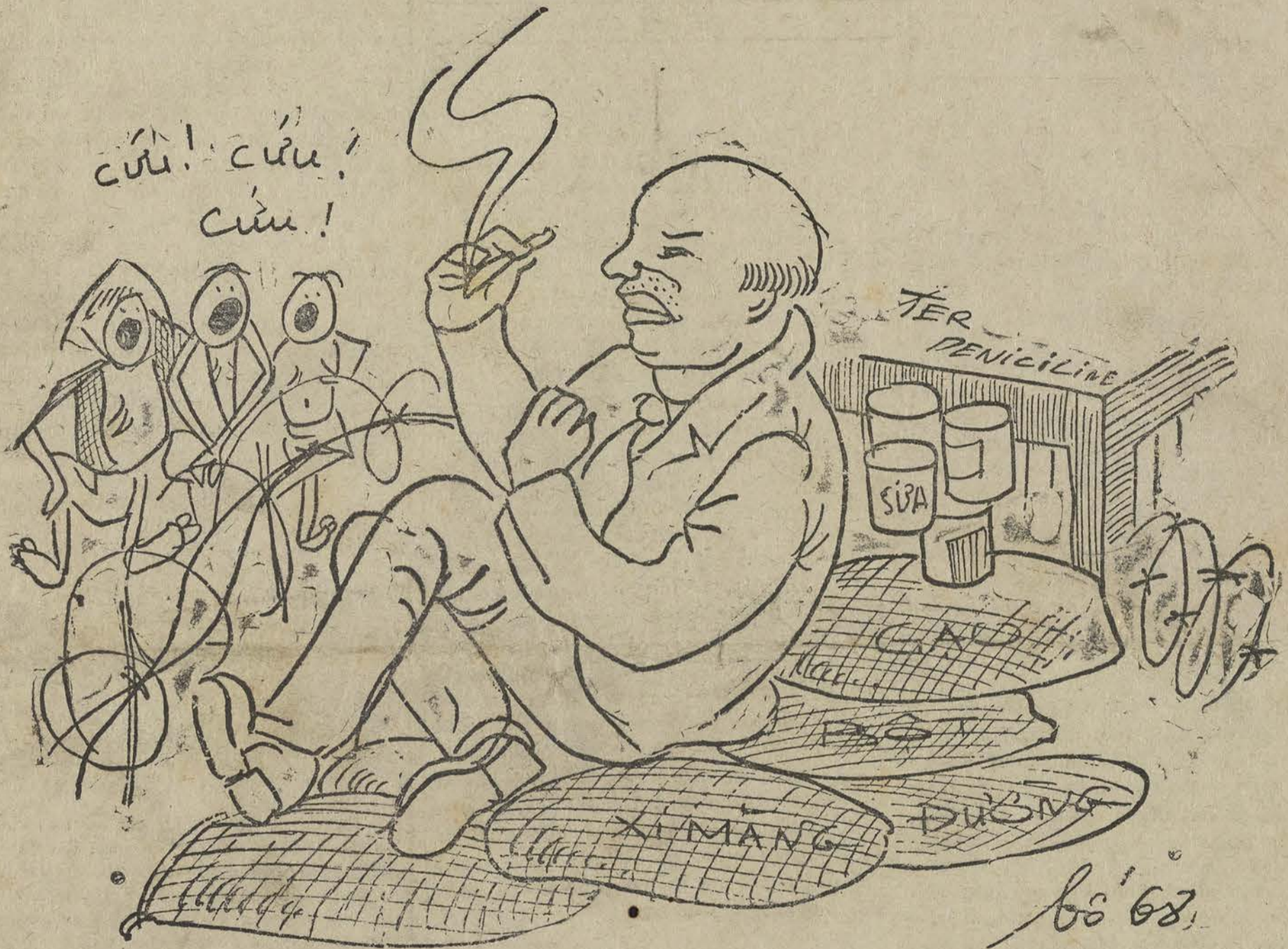
Tuần lễ
từ 10-4-68
tới 17-4-68

Chủ nhiệm : MINH VÕ

Đầu bếp : THƯƠNG SINH

CỬA TIỆM : 101 VÕ TÁNH SAIGON

ỐNG NÓI : 91.905

bình minh lên một cái đầu rơi...

Nói «một cái đầu rơi» cho có vẻ cái lương... chứ sự thực thì bây giờ ông Đội Phước không còn nữa, lấy ai ra mà xử dụng cái máy chém. Nhà nước đã chia vào Nguyễn công Khanh mười họng súng, dùng đoàng súng nổ là một linh hồn đi xuống địa ngục.

Nhớ năm xưa, sau cái chết của Tạ Vinh, pháp trường cát mốc meo, chịu chưa hết hai mùa mưa nắng đã bị dẹp. Người dân Giao chỉ nếu lạc quan một chút, thấy pháp trường cát bị dẹp, đã reo lên vui mừng : nước ta hết gian thương rồi, hết tham nhũng rồi. Nhưng sự thực nó trần trường ra sao, thì có trời biết, đất biết, người người cùng biết.

Xét rằng, Bình I Nguyễn công Khanh ngàn lần không thể so sánh với đại gian thương Tạ Vinh. Nhưng tôi tin rằng mỗi một mạng lại có một công dụng khác. Bản Tạ Vinh là để trấn an đô thị, nhưng nhúc bọm đầu cơ tích trữ chợ đen. Còn bản Nguyễn công Khanh là để có một tiếng an ủi về tới nông thôn. Một lời cảnh cáo cho cái lũ về nông thôn làm bậy,

Xin ông Thủ Lộc bản nhiều hơn nữa. Bản những kẻ lũng đoạn thành phố. Bản những kẻ phá hoại chính sách bình định nông thôn. Nếu mà ông Thủ Lộc xử được cả những thằng phá hoại, không phải là dân Giao Chỉ nữa, thì kẻ như ông Thủ Lộc đã thành công và dân Giao Chỉ xin hưởng về ông, coi ông như «cha già dân tộc».

MINH VÕ

CÁI KÊ DÊ NGÕNG

**chuyện
nhà binh**

DÊ HỨC CẦN

Trong một số trước tôi đã viết một lá thư gửi cho các ông quan trẻ. Tôi quả thực là một người lính già... mang nặng trong người một sự mệt mỏi của hơn hai tháng cầm trại.

Tôi có ý muốn nói chuyện nhà binh từ khi thấy ông Phan Ngô đọc một bài thuyết trình về binh chế Giao Chỉ, tại Hội đồng Đô thành, Tôi cứ tìm trong các báo để rõ hơn về bài thuyết trình, nhưng không thấy nhà báo đăng, Tôi cứ thắc mắc không hiểu rằng ông Phan Ngô đã đi lính chưa. Nếu chưa đi lính thì cái chuyện nhà binh mà ông ta thuyết trình chắc cũng chỉ là một chuyện làm dáng, chuyện mỉa dân mà có thể là một phát vận động tiền tuyến cũ.

Không ở trong nhà binh thì không thể hiểu được nhà binh. Những ngày tôi còn giữ một mục giải đáp thắc mắc cho một tờ báo quân đội, một chiến hữu đã đến tìm tôi vấn kế. Tôi tiếp anh bạn niềm nở, nghĩ rằng trong mình đây một bụng kinh luân thì đâu có sợ gì những vấn đề của lính. Anh bạn ngập ngừng nói với tôi:

— Tôi kết bạn với một em gái hậu phương qua một chương trình phát thanh, Tin đi, tin lại, thư từ chiu nặng ba lô hành trang. Khi tôi tỏ tình, thì người em gái lừng lơ con cá vàng, rồi khuyên tôi nên cố gắng phục vụ quân đội...

— Thì bạn nên cố gắng phục vụ quân đội... Anh bạn thở dài:

— Nhưng khổ một nỗi ở trong quân đội, tôi lại làm việc trong một trung đội chung sự, chuyên việc đi chôn xác chết. Nếu tích cực phục vụ thì mong cho nhiều chiến hữu của mình lăn đùng ra chết để mình có nhiều việc làm, cố gắng trong công tác mà cấp trên giao phó hay sao?..

Tôi ngồi trước mặt người bạn, hút gần hết một chực [điều thuốc lá mà vẫn thấy tắc tị. Cái khôn ngoan thường ngày biến mất. Mãi một lúc sau, tôi mới lắc đầu, chịu thua.

Đấy, những vấn đề trong quân đội nó phức tạp như vậy. Vẫn biết rằng ở trong quân đội có nhiều người, sống thì làm bản quân đội, chết thì thối cả nhì tí, ấy vậy mà vẫn cứ sống phây phây.

Nhưng nói chung, có sống lâu trong nhà binh mới thấy khi «cởi trã áo lính», ai cũng có nhiều bụi ngùi, luyến tiếc.

Khi đọc báo thấy tòa án tuyên án tử hình Binh I Nguyễn công Khanh, tôi cũng hơi có một chút bàng hoàng. Tội trạng của anh thì cũng đáng phải tử hình.

Có lẽ nhà nước có những ý định về chính trị nhiều hơn, khi đưa một chiến sĩ chống Cộng ra pháp trường, để gây một tiếng vang về miền nông thôn bất an. Hiệp dâm và hạ sát một cô gái nhỏ nơi nông thôn, đây những chuyện «cướp đêm là giặc»,

đề rồi lãnh cả mười viên đạn vào người, việc đó cũng có tác dụng sâu xa vào lòng dân chúng nông thôn. Cũng như cái chết của Tạ Vinh năm xưa cũng đã trấn an được lòng dân thành phố.

Tôi lại bàn đến chuyện xa quá với đề tài chuyện nhà binh thì nhiều quá, sợ rằng viết cả ngày không hết. Mà nói đến việc cải tổ như ông Phan Ngô đề nghị, thì lại quá xa vời. Một thời cách đây đã xa, khi còn đi lính đồn trú ở xứ Bưởi, tôi mua được một cái xe đạp mới. Ông xếp của tôi hay hỏi mượn để cưỡi chơi, Tôi ức quá nghĩ đến một kẻ trả thù. Một hôm tôi cho ông xếp mượn xe, nhưng tháo lỏng hai con ốc ở bánh trước. Kết quả ông xếp tôi gãy hai cái răng mà tôi thì tôi gãy mất cái xe đạp. Chuyện gì cũng vậy... Khi mà đã định cải tổ, trừng phạt hay lành mạnh hóa, thế nào cũng có một sự đổ vỡ, dù rằng nhỏ nhỏ, chúng ta tạm gọi là hy sinh.

Trong một kỳ báo trước, tôi có viết vấn đề lính và cầm trại. Sự cầm trại của lính, từ trước đến nay kể ra như một chuyện thương xuyên. Từ những vụ đảo chính, chính lý, cách mạng, lính đều bị cầm trại. Cả những ngày lễ của Cộng Sản, lính cũng bị cầm trại.

Đau khổ nhất là những ngày cầm trại không báo trước. Người lính nghèo không mang tiền theo, mà phạm xá thì lại không dự liệu cho một số lớn binh sĩ tới ăn như vậy. Bà vợ phải mang cơm tới công trại cho chồng. Không gì thế thảm cho bằng cái cảnh ngồi la liệt ở công trại, vợ ngồi nhìn chồng ăn từ chén cơm, trong lúc hai ba đứa con chạy loanh quanh, Thỉnh thoảng đưa con lại ôm lấy cổ bố rồi hỏi:

— Bố ơi, bố bị tù phải không bố?..

Người bố nghẹn ngào nuốt vội miếng cơm không trả lời.

(Xem tiếp trang 3)

những giòng lính kính với bạn đọc

NGUYỄN DÊ CA Thư của bạn nhờ Con Ông làm một nơi «đối thoại» với đảng Chủ tịch cái gọi là Tự Do dân làm chủ. Chủ tiệm Minh Võ đã quyết định cho «mở nọc» của bạn một màn trình bày trước cửa tiệm. Đáng tiếc vào phút chót chỗ bày hàng chật chội, nên đành có vài giòng lính kính cùng bạn.

Tên cõi trần ai nham nhở này, chắc bạn thừa sức thông minh để hiểu là, khi thiên hạ mần đến cái chức chủ... tiện hoặc ngợm nghiếc họ sẽ thừa trò ảo thuật để làm những màn qua mắt mọi người. Vậy thì cái việc bạn mừng và lo cho các nhà chính khứa có khi thừa chẳng? Cũng như cái sự việc bạn ngạc nhiên và lo cho cái việc làm bù nhìn khi ngài Chủ... tịt nọ vì nê anh, nê em giao mọi quyền hành quản xuyên cho đảng tổng thư ký, để khi tổng thư ký hết đứng lên «ngồi xuống» kiểu nhà boong, cụ Chủ tịt thì hành răm rắp. Nếu bạn ngạc nhiên cũng như lo lắng thì phải có một phát chế bạn ngay. Chế bởi bạn quên cả một thủ đoạn nhỏ, sơ khởi của những nhà chính khứa đất Giao Chỉ.

Chính khứa đất Giao Chỉ thì có nhiều loại, nhiều hạng, nói ra chỉ nản lòng con cóc mà thôi.

Còn về cái vụ bạn đặt câu hỏi với chủ... tịt nọ thì lại càng «lâm cầm» nữa. Cái đất nước nhỏ bé này, từ lúc mọi danh từ «đảng» «nhóm»... bẻ phải trở thành những xòng xi phé, mà chức thì những câu tuyên bố chống Vem, chống giặc chỉ như một chú bé mỗi sáng ngủ dậy phải đi... tè. Như vậy làm sao có thể so sánh được mí li nổi gian lao của các chiến sĩ của ta ngoài tiền tuyến được.

Chả những chẳng thể so sánh được mà nếu cần bắt bỏ... bu hết những tên xà ích tuyên bố lem nhem, nhờ lão Chánh quản già họ Đê đưa một phát tàu bay ra Khe Sanh cho canh phòng vেম tuyệt nhất.

Phải không ông bạn Nguyễn Dê Ca.

rao vặt

LỚP DẠY CẤP TỐC: Làm quân sự quai mọ. Cam đoan trong ba bầy 21 ngày thành công. Có giấy ám kết khi nhận tiền học.

Hỏi Ông: Hồ Chín Đuột, lầu Hạ, phía tả, Nhà Hát Lớn Saigon.

THỊT HEO SỐNG: Cung cấp thịt heo sống hàng ngày. Ai muốn mua gì, xin đi: Cụm thủ chỉ Quát và Tháo đường Chuồng Lợn, Gia Định.

con ong thơ thần

Dân gửi cụ trong Dân

Đại diện cho dân chuyển động trời
Tranh dành ảnh hưởng tặng nhau thoi
Cử tri tưởng chọn người thay mặt
Ngại sĩ dè dàu lũ bếp bồi...
Quốc hội biến thành nơi đấu võ
Chính quyền tự đủ mặt anh tài
Tự do dân chủ. A! ra thế!
Hiến Pháp xem ra có nạng mũi!!!

KIẾN CANG

Phục thật!

Trong cơn khói lửa đất Thần Kinh,
Lắm chuyện ai nghe cũng bức mình!
Thằng thần, Cụ Trần (1) không úy tử!
Gian ngoan, ông Nguyễn (2) có tham sinh?
Chắc muốn diệt thù, năm phục kích!.. (3)
Hay mần dụ địch (4), gọi hàng binh!..
Suýt nữa «đời lùn», nhờ «phúc lờ»,
Gặp ngay lũ Vẹm kèm thông minh!..

ANH BÉEL

TIN CÁC BÁO:

- 1) Cụ Trần Điều nhận mình là Nghị sĩ nên bị bắt.
- 2) Ô. Nguyễn ngọc Nghĩa phải nuốt «cục» và nói dối để thoát thân.
- 3) Ô. cụu Thị trưởng trốn trên trần nhà mới thoát chết.
- 4) Lời tuyên bố của một nhà Quân sự ở Huế.

ĐỊA CHỈ:

Nguyễn đức Lộc Đài Duyên Hải V.T.Đ. Saigon.

tranh nhân cầu

chính khách họ Trần

Sinh vào giờ Tý, số họ Trần được thầy bói cho là về sau sẽ được ơn trên ngó xuống mà chuột sa chính nếp, có cả tiền lẫn danh. Chỉ phải cái vận là sẽ luôn luôn chạy theo đuôi và luôn lọt (số chuột mà lý), và suốt đời không có râu, nước da gà mái. Nghe lời thần tướng số ông bà via họ Trần bèn đặt tên cho con là Trưng Dung.

Trần trưng Dung lớn lên, chọn một buổi trời nhà nhem kia, nhảy vào làng chánh trị Nặc thang chánh trị có thể đưa người ta đạt đến tất cả, miễn là khéo bỏ.

Trần tuổi tý theo đúng sách vở chánh khách bầy tôi thời Pháp thuộc mà bỏ, leo. Và thò mặt ra làm quan huyện.

Huyện Trần nhờ cảnh nước đục «trời làm

một-trần lằng nhằng, ông hòa ra thẳng, thẳng hóa ra ông, mà nhảy phóc lên thành quan cách mạng... «cuốc ra» sau khi đã toác mồm ra gào hét «xé ra, cho ta yêu nước».

Dưới sự lãnh đạo anh minh của Chúa thượng Gà Thiên, họ Trần được phong làm thượng thơ bộ binh.

Muốn củng cố địa vị ở triều đình ngô khoai, Trần thượng thơ tìm đến thầy tướng Vô Nhân văn kể, rồi hôm sau về làm lễ cáo biệt bàn thờ Ông Bà để tán tòng theo đạo mới của Chúa Thượng Gà Thiên.

Và đúng một tuần lễ đủ phép của kẻ tán tòng, họ Trần liền nộp tờ mắng xin làm phò mã hầu hạ dưới trướng Chúa Thượng triều đại ngô khoai,

Mặc đời

Đã biết sống ở trên trần thế,
Cánh thang trầm hà kẻ về đâu?
Mơ chi cái mộng công hầu,
Cho thân phờ phạc, cho râu dầy cặm.
Đi bộ đồ chia phần này nọ
Bực «cửa mình» nào có vinh quang?
Sống đời đâu phải mà ham,
Thằng dân vạn đại, thẳng quan nhất thời.
Lúc rồi rồi ta ngồi gãi hàng
Học các Thầy ăn oản, ăn xôi
Cố tu cho cái kiếp người,
Đẹp lòng tham để vui đời «nước non»,
Viết gia phả dặn con để lại,
Bảo sau này nói đại chửi đi,
Bàn thờ mây quyền Đường Thi
Đặt lên cúng bô cần gì cơm canh.
Khỏi nhọc xác tranh giành ốm tối,
Khỏi phải mua tực tối vào mình,
Khỏi gây những chuyện bất bình.
Miễn ngày hai buổi gia đình tạm chu,

GIÁO SĨ HỘI

Cà kê dê ngỗng

(TIẾP THEO TRANG 2)

Tôi còn muốn kể chuyện nhiên nhà binh
nhưng xin hẹn với qui bạn đọc giả ở những
kỳ sau.

Dê Húc Càn.

Gáo Lối

Vì lý do ngoài ý muốn, bài phóng sự bằng Thơ
«CON ONG VÒNG Ồ NHỆN» phải tạm gát lại
trong số này.

Xin thành thật cáo lỗi cùng bạn đọc.

CON ONG

một câu chuyện đặc biệt ăng lê

Cái màn vui vui ngộ ngộ, và có nhiều màu sắc trào lộng khá bén nhọn này, của tình thần trào phúng của người Ăng lê, vốn dĩ là một câu chuyện thực sự, vừa mới xảy ra cách đây một thời gian ngắn ở thủ đô Luân đôn.

Tại Thủ đô, Luân Đôn, có 1 nhà tỉ phú, cả nước đều biết tiếng, ấy là Hầu tước Rốt Sang (Rothschild)

Có một hôm, Hầu Tước tình cờ đón tiếp một khách lạ. Khách lạ là một nhà mô phạm, chuyên môn về xã hội học. Khách lạ mới viết các vi dít, xin hầu kiến ông Hầu Tước giàu có bạc tỷ.

Đôi bên diện đàm, nhà mô phạm đã xỏ ra một bài học mô ran về những cái lẽ sống nên hư đời này..

Gặp một nhà tỷ phú, mà nhà mô phạm lại thao thao bất tuyệt, đọc một bài luận lý ở đời, rằng, trên đời này, cái cảnh sống giàu nghèo thật là bất công, kẻ thì giàu nứt đố đổ vách, kẻ thì nghèo mặt rệp đến hạt cơm manh áo chẳng có mà ăn!

Nhà tỷ phú thừa thông minh biết được «thằng nhà giáo» ác ôn này, muốn chửi xỏ mình, Tuy nhiên, sinh ra làm dân Ăng lê, cái máu tình bơ, anh nào cũng có.

Xử Hầu tước tỷ phú cứ lẳng lặng mà nghe, cho tên nhà báo, đọc sách bài dít của về cái triết lý giàu nghèo ở đời.

Xong xuôi, bài dít của luận cái giàu cái nghèo, của nhà mô phạm, đã tới hồi boong phi nan, nhà mô phạm sửa soạn nhồm đít đứng dậy ra về, chẳng ngờ bị nhà tỷ phú túm ngực lại, mời ngồi xuống. Đoạn, nhà tỷ phú cho gọi cô thư ký, bưng lên tất cả một đồng hồ sơ về tiền bạc gia sản của nhà tỷ phú rồi bảo cô bí thơ:

(Xem tiếp trang 11)

Đúng theo lời tướng số, họ Trần tuổi tý rơi vào hú gạo, tiền bạc đếm mỗi tay ngày đêm không hết.

Nhưng rồi, «trời lại làm một trận lằng nhằng...», nhà Chúa Thượng triều đại ngô khoai, bị trượt võ chuối, rơi vào thùng Xia, tan tác âm dương.

Họ Trần nhanh chân lủi như chuột ngày đợi cho bốn bề sóng lặng gió êm mới thò mặt ra.

Dịp đầu may mắn lạ thường, Trần gặp lại mấy cụ công thần cũ đang cỡi voi, liền xin theo, và niu vào cái chân thứ năm của con voi Trắng.

Rồi tái xuất giang hồ chánh khách, bôi phấn vẽ mặt đóng vai kếp mới ở lâu trên Nhà Hát Lớn.

Họ Trần tưởng mọi người đã quên cả cái quá khứ nhà chuột của mình, lại liếm mép múa mõ. Trước ba quân thiên hạ, lên tiếng hô hào tranh đấu cho các quyền tự do: xoa mà chược, ở trường trong nhà, đếm bạc của vợ v.v... mà còn hót không được hỏi giấy.

Cái đuôi của họ Trần ngo ngoe thò ra trên bộ mặt gà mái hiện nay được báo chí trong nước tấn phong là «lưu chính khách anh hùng trên chính trường Giao Chỉ.»

NGŨA NƠC

CHÍNH PHẦN KHÍ

LỜI THẮNG VIẾT.— Lẽ cố nhiên phần lớn những «nhân... vật» trong thiên phóng sự đều mang nhiều đặc tính rất... khí. Tuy nhiên, vì tôn trọng quyền tự do làm người của một «vật» trên thế gian này Thắng viết sẽ phịa ra cho mỗi đứa một cái tên, hoàn toàn không giống với những cái tên ở ngoài đời, của những bản mặt quen thuộc, mà chúng ta từng gặp thấy nhan nhản trong cái xã hội còn cần rất nhiều tới sự vệ sinh, và cần phát triển nhiều chuẩn nhất khí tại Sở Thú.

ĐảnG...rôi lấy đa tình làm tôn chỉ...Đa ngân là mục đích

Trong khi chờ đợi 1 sự tiếp kiến với vị quan nhón đầu xô sớ Khai Trí Tiến Đức, thắng Phong Hủi cảm thấy rằng mình có quyền đấm một phát thuốc lưu giao duyên với nhà công bộc tùy phái.

Lẽ cố nhiên, thắng Phong Hủi đã ngồi chầu chực ở đây rất lâu, Lại nhân tiện thấy nhà tùy phái giờ thuốc ra hít thì nó cũng ghé gần hít chơi một phát. Chứ thực sự thắng Phong Hủi đâu có ghiền.

Theo đúng truyền thống «xin xô», nó về về hai ngón tay làm hiệu cho nhà tùy phái—Vị công bộc sắp đến tuổi hồi hưu này, mặc dù dương gói ghém gói giấy màu đỏ mang nhân hiệu ba con số 5 bỏ vào túi, bèn khựng lại, và bèn giờ gói giấy ra vật một cục nhỏ nhỏ chỉ lớn hơn con Ruồi, đưa cho thắng Phong Hủi, rồi nhe hai hàm răng đã khuyết mất bốn năm cái ra cười.

— Ông mà cũng dám biết hít tới cái món này cơ à ?

Thắng Phong Hủi bèn vênh cái bản mặt lên :

PHÓNG SỰ CỦA CAO CA

— Biết mạnh đi chứ lị !.. Tôi còn xin long trọng tuyên bố với cụ tôi là một thắng vốn sinh đẻ ở đất thuốc lưu—Dân Vinh Bảo chính hiệu con nai.

Nhà tùy phái vốn xưa nay là một con ngư vi chân chỉ hạt oát, làm ăn lương thiện. Không bết biết ăn gian dối đối ai. Và hằng tin rằng, cũng chẳng ai thêm ăn gian nói dối mình, nên lấy làm yên trí lớn, thắng Phong Hủi đúng là dân Vinh Bảo như lời phát ngôn của nó

Là một dân ghiền thuốc lưu kinh niên từ cái thừa còn hàn vì mặc quần thủng đít, ông đã từng biết thưởng thức cái mùi vị thượng thắng có một không hai của thuốc lưu Vinh Bảo. Bây giờ, nghiêm nhiên ông là một nhà tùy phái—Cái nghề tuy hơi... hèi một chút, nhưng nhân hạ và cũng lắm kẻ nể vì. Trong đời, ông cũng từng có nhiều phen thưởng thức đủ mùi cao lương mỹ vị. Duy ch

có món thuốc lưu, từ sau ngày khăn gói quả mướp nhảy lên tàu Sọc Păng làm chuyến chu du tị nạn vào Nam, không bao giờ ông được thỏa mãn—Món thuốc trữ danh nhất ở đây là thuốc Gò-Vấp hít như đấm vào cổ—Vừa khe vừa sọc không chịu được—Vị đã chót ghiền, vì không có thứ gì khác thì ông phải sai đờ nó mà thôi. Nhiều khi phân chí ông muốn cai quách cho rồi.

Bây giờ, cứ mỗi lần giờ gói thuốc, ông lại tủi thân, nhớ đến cái thời vàng son đề mề của thuốc Vinh Bảo. Bởi vậy, nên khi thấy Phong Hủi tự nhận là người Vinh Bảo ông mừng như vừa gặp được tri kỷ Ông chiếm ngưỡng nó từ đầu đến chân trước khi chấp tay xá dài nó một phát để biểu lộ lòng tôn kính.

— Thật là vạn hạnh ! Thế ra quê hương của ngài chính là Vinh Bảo ?

Cứ chỉ bắt ngờ của nhà tùy phái khiến Phong Hủi đâm quynh lên. Nó cũng đành phải chấp tay xá lại nhà tùy phái đúng hai phát để kính lão đắc thọ.

— Bấm vâng ! Con xin thề... trước vong linh những bậc tiền bối Vinh Bảo đã bỏ mình bên kia bức màn sát... con là dân Vinh Bảo.

Nói xong, nó về về điều thuốc thôi phù một phát, tra vào nó điều Nó cảm thấy cần phải biểu diễn một pha «nghề» ngoạn mục như thế để chứng minh nó cũng là một dân ghiền có đầy đủ tư cách xuất xứ từ nơi quê hương Vinh Bảo.

Nhà tùy phái nhanh nhen mở chiếc quạt mát, bật bật ba bốn phát mới lên được tí lửa, vừa đủ

cho thắng Phong Hủi spe soe mảnh giấy làm đóm. Nó mồi xong thì ngọn lửa ở chiếc máy quạt cũng tắt ngúm.

Quả thuốc lưu Gò Vấp khốn sja thật. Thắng Phong Hủi phải gằn cái cân cò ra nhấp nhấp mãi mới kéo được một hơi. Phần đã lâu không sai tới cái món quốc hồn quốc túy này. Phần thuốc lại quá tệ. Cò nó như tắc nghẹn. Nhưng nó cũng thấm say. Hai con mắt nó lơ lơ. Tay nó quờ quạng bắt chuẩn chuẩn.

Nhà tùy phái nhìn nó như chờ đợi một sự phê phán về cái gu thuốc của Gò Vấp. Nhưng đợi mãi vẫn thấy cái bản mặt nó nghệt ra. Ông ta đành phải lên tiếng vậy.

— Ngài có công nhận với tôi là cái thuốc ở trong này dở không ?

Cái đầu thắng Phong Hủi gục gặc, ra cái là đều đúng là như thế. Nhưng nó không muốn ý kiến gì thêm. Bởi vì, cái sự nó dần xác đến đây, không phải đề thảo luận với nhà tùy phái về cái sự hay dở của thuốc lưu. Nó đến đây là cốt gặp cho bằng được vị quan nhón đầu xô sớ Khai Trí Tiến Đức để kiếp chác tí áp phe trong công cuộc thương mại Văn Nghệ.

Nó ngó mắt vào khuôn cửa gỗ nhỏ gần kiếng đục, ngăn cách giữa văn phòng của nhà Tùy phái ngoài hành lang, và buê-rô của vị quan nhón đầu xô sớ Khai Trí Tiến Đức.

Nó nhắc chừng nhà tùy phái :

— Sao ? Cụ có cách nào cho con vôle lẹ được một chút không ?

Nhà tùy phái thờ ra một phát lấy làm tiếc rằng đã không thỏa mãn với Bạc try kỷ của mình :

— Khó quá ! Bọn khách ở (Xem tiếp trang 9)

THƯƠNG SINH, MỠ BẢO, BẾP NHỎ, THẬP NGUYÊN, NÃ CẦU, DÊ HÚC CÀN. CUỒNG SINH, LỮ BỐ, THẬT 100 PHẦN DẦU SẼ LẠI TRỞ VỀ TỔ ONG TỪ SỐ TỚI

CON - ONG

BỘ MỚI SỐ I

— Một ngọc nhiên cho cả nước

— Một nghệ thuật chửi tối tân nhất

Thương Sinh	:	Giao Chỉ For rent	phóng sự
Duyên Anh	:	Thượng Thồ đụng Dùi Cui	tường phuật và phê bình trận cầu bản nhất thế giới
Thập Nguyên	:	Dị Nhân Giao Chỉ	mỗi tuần một người ngợm
Minh Võ	:	Lại Đối Lập Với Nhà Nước	
Bếp Nhỏ	:	Vấn Đối Lập Với Nhà Bếp	
Dương Hùng Cường	:	Thư Gửi ông già Johnson	
Lữ Bố 68	:	Tranh ác liệt	
Cuồng Sinh	:	W.C. thối um	
Nã Cầu	:	Bắt Chó và Trí Thức khoa băng	For rent

Cùng với sự cộng tác của các cây viết trào phúng nổi danh : Hoàng Lý, Cả Nhiễm, Lái Bò, Thánh Sống, Minh Học Giã v.v...

Và khởi đặng một tiểu thuyết tuyệt cú mèo

Văn - Minh	—	Chủ Nhiệm
Thương - Sinh	—	Chủ Bút
Dương-Hùng-Cường	—	Tổng Thư Ký

người... ngợm QUYẾT ĐỊNH TO TỐ BỐ ĐÉCH CHỊU NỒI!

Đúng lúc dân Giao Chỉ đang dọn mình quyết quánh cho Cộng sản 1 trận tình bình sinh, thậm chí đến các yêng hùng hảo hớn nổi danh của nền xi phé, nhầy dầm, Chuông chó cũng dọa không thêm chơi lâu, quyết gây không khí vệ sinh thơm tho, để chơi cho quân lão 1 keo tồn đến già, thì... ùng 1 cái, cụ Tổng Huệ Kỳ trương ngay ra 1 phát quyết định to tố bố và «huê dưng» quan trọng đéch chịu nổi: ngưng y bom xuống BV «ô điều kiện, «sân sân điều đình», cứ ông nọ ông kia tiếp sức v.v... Cụ lại tuyên bố dứt khoát là không thêm ra ứng cử nữa, dù được «đàng» cụ đề cử? Thế có nhạ không? Có ngát ngư con tàu đi không?

Hôn bà Trà da ông Thiện

Đương lúc chú Sam xuất kỳ bất ý trương ra cái phát năng mũi đó, thì tại Giao Chỉ, trong khi có khờ nhiều báo dọa ngum, lại có khờ nhiều báo ngum rồi lại ra, ra như thiết vậy! Thì ra, cái nghề chỉ ư cao quý và chó đẻ này nó vẫn còn thơm như mũi «sầu riêng», hít 1 phát, muốn hít suốt đời, hít nồng nàn như hít tổ phe!

Thời Luận của cụ «thắng riêng» chuyên này, người thấy mũi «hôn bà Trà da ông Thiện», chệch thể đéch nào được! Lại bí kíp văn nghệ phong tình, tranh con cò con hiệc con công, ba con cùng khảm vật lông con nào? Bà con đang đợi chiếu thư hai, bao giờ Khí Cà Mâu ra đời, cá lòng tong

xuất thế? Nhớ giục ghen! Cụ «thắng riêng»! Cõi thử xem trên cái cõi làng văn làng báo lão nhàu như cháo với cơm này, có «trụ» nào 1 đời ngáp phải 2 con nhặng không?

Coi chừng bọn Lã bát Vi đánh hơi tài hơn chó bẹc đê

Và cũng đúng lúc con Khí Cà Mâu dọa nhảy ra đại «láo» văn đờn Giao Chỉ, tình hình đang xoay như chong chóng, thì bọn Lã bát Vi đang tung ra mấy đờn

(Xem tiếp trang 11)

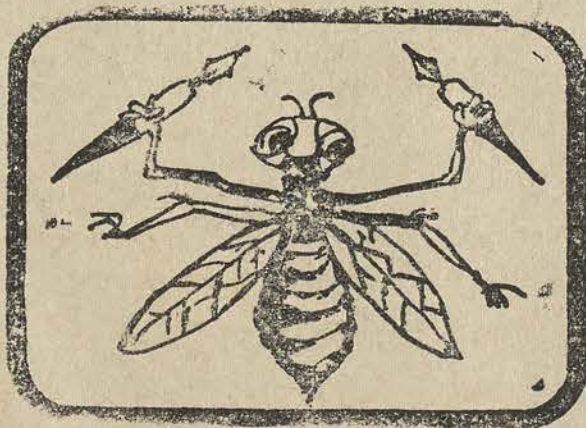
CON ONG

CON ONG ĐI HÚT MẬT

Có thái độ với báo chí

Ông Chủ tịch cái gọi là Ủy ban Thông Tin, Chiêu Hồi mà Lái Bò không biết là ai, vừa mới đưa một đề nghị lên cụ Nguyễn bá Lương, yêu cầu có thái độ với một số báo chí đã nói chạm đến uy tín Quốc Hội, và lời đề nghị ấy, sau khi tung ra, đã bị một số báo chí quạt cho chạp, Lái Bò còn nhớ trước đây, ông Không trung Lưu, không biết cháu mấy đời ông Không Tử người nước Tàu, đã có lần định «chơi» báo chí, và cũng bị báo chí «chơi» lại hết mình. Lái Bò hiểu rằng có một số hạ... sĩ thường bị báo chí soi móc, vì có thành tích không mấy đẹp khi còn là dân giả, nên bây giờ có tí quyền (?) đã vội tìm cách làm sao bịt miệng báo chí. Các vị nao đề nghị «chơi» báo chí đó ời, sao các vị chuế thế, các vị vào được của Hạ viện là do lá phiếu của những thắng dân chúng tôi, quý vị đại diện cho chúng tôi để kiểm soát Hành pháp, để bênh vực quyền lợi cho chúng tôi, chứ đâu phải khi quý vị lên tới chức Hạ... sĩ rồi, quý vị quên bưng luôn thắng dân, coi dân như mẽ, xỉ xóa hết những lời hứa thơm như chả chó ngay nào gõ phèng la đi vãn động.

Lái Bò biết có nhiều vị khi tranh cử, chạy đủ mọi báo để xin lăng xê dùm, và khi đã «công thành danh toại» quay lại chửi báo chí không tiếc lời, có cụ còn hăm he: «Tao chỉ nói một tiếng là tờ bao đó dong cửa luôn» Vị nào hăm he đó, Lái Bò biết rõ lắm, nhưng chưa muốn công bố danh tâu đó thôi.

Trở lại cái nhiệm vụ thiêng liêng của người dân cử là «kiểm soát chính quyền» Lái Bò thật buồn khi thấy có nhiều vị đã quên cái thiên chức đó, để đi theo chính quyền, tro trên tuyên bố với những nhân vật cao cấp Hành pháp đây là «gà nhà, đáng nhà» Có vị còn muốn học đòi Mao diên Thơ, «tâm tình» với Tổng thống là «thành phần Hạ viện tập nham, người già thì làm cầm, người trẻ mới học mần chính trị» Vậy thưa cái ông Chủ tịch Ủy ban Thông tin Chiêu Hồi, những vị dân cử trên có đáng đề báo chí

nói đến không, hay vì «uy tín» Quốc Hội mà bỏ qua, rồi còn bao nhiêu vị Hạ... sĩ khác, đi họp rất trễ, về rất sớm, ngồi suốt tháng không phát biểu một lời, mà cuối tháng cũng lãnh cả trăm xấp thì hỏi thắng dân không lộn ruột lên đầu sao được. Các vị dân cử xin biết cho rằng, dân bầu quý vị lên, báo chí cũng là tiếng nói của thắng dân, bôn phận theo dõi các vị, hay khen, hèn chê. Quý vị hay, làm đúng nhiệm vụ người dân cử, tranh đấu quyền lợi cho thắng dân, báo chí sẽ bõc thơm quý vị, còn quý vị hèn, thì khỏi phải nói, cuộc đời quý vị có cháy thành than hay chìm xuống đất đen cũng là sự thường. Có phải không, thưa ông Chủ tịch cái gọi là Thông tin, Chiêu hồi Hạ viện.

Người của ai?

«Người của ai?» là câu nói đầu môi của những người đề ý tới thời cuộc hàng ngày. Một đảng mới lập, một mặt trận mới thành hình, một lực lượng mới khai sanh, đều có người hỏi «Đảng của ai?» Ngay đến cá nhân các Tướng lãnh, Tổng Bộ Trưởng, Nhân sĩ, Chính khứa, Nghị sĩ cũng đều bị đặt trước câu hỏi «Người của ai?». Lái Bò cũng thuộc loại người thích hỏi câu đó, nên đã hỏi bà chị Nguyễn văn Thơ «Bà là người của ai?» Bà chị Thơ cười rất có duyên đáp «O... ơ cái anh Bò này hay nhỉ, tôi là người của... ông Thơ, và chỉ biết có mỗi ông Thơ thôi, chứ còn của ai nữa.» Lái Bò quay sang hỏi bà chị Nguyễn phước Đại «Còn chị, chị là người của ai?» Thì bà Đại nhìn lên trần nhà, giơ cao tay nói «Thưa quý Tòa, ấy xin lỗi, thưa Lái Bò tôi là người của... ông Nguyễn phước Đại» Lái Bò chau quá, trả lời như vậy tức là chẳng trả lời ký gì cả, Bà Thơ không của ông Thơ, Bà Đại không của ông Đại thì của ai bây giờ, giả dụ Bà Thơ, hay bà Đại đáp trúng câu hỏi: «Tôi là người của ông X, tôi là người của ông Y» thì Bò chắc rằng... dù rất đúng, nhưng hẳn hai ông anh Nguyễn văn Thơ và Nguyễn phước Đại sẽ đặt vấn đề liền với hai bà chị, nhất là ông Thơ, ông vừa tốt nghiệp lớp huấn luyện quân sự 2 tuần lễ, ông biết bắn súng, biết lắp đạn cầm như một người lính thiện chiến, Lái Bò không biết ông Thơ có tập bắn bazoka không? bắn mấy bi, quên, mấy phát. Nhưng caắc là không rồi, vì ông Thơ mặt trắng, môi son, nom

(Xem tiếp trang 7)

HẬU THÂN TRANG LỚN

(Tiếp theo)

Chỉ còn nước ghé tai mà rít lên, kiếm nơi xa gửi Quỳnh đi. Rồi Nhật đảo Tây.

Một hôm, đang chần trâu, bỗng nó nghe súng nổ, rồi 1 bóng người chạy tới. Phía sau có 7, 8 lính Nhật đuổi. Nó nhìn thì ra cái người vẫn gặp Quỳnh. Bên chỉ chỗ kín cho người này lấp rồi lại trở bộn đuổi đi ngả khác. Thoát, người này bên nhờ nó đưa đường vì hiện nó đang ở Vĩnh Yên. Nó bèn dẫn đi, dẫn luôn cả con trâu lên rừng, không dám về nữa. Mới hay người kia là một tay cách mạng có hạng. Từ đó, nó theo lên ông ta, làm liên lạc, và cũng từ đó, Cả Quỳnh thành nhà cách mạng kiêm vệ sĩ, vì đạo này nó mới lớn coi khoẻ lắm.

Một hôm, nó cùng «đàn anh» kia tới hội nghị ở mạn Đình Cả La Hiên Thái Nguyên, người ta bàn bạc, nó vác súng thả rông ra sưởi cho đỡ buồn, bỗng có 1 đám mây đen kéo qua mặt trời, nó lại ngỡ gấu ăn mặt giăng mặt giới chi đó, nó vùng kêu trống :

— Nuạt... nuạt thực ! Các đồng chí ơi ? Nhật..

Tiếng nó to lắm, vọng ra đám du kích vừa Kinh vừa Mán Thổ, nghe lại trông quân «Nhật», đúng «thực» quân Nhật rồi, thế là cứ thế nó phura :

— Quân Nhật ! Quân Nhật !

Cả bản nào động. Chưa vừa, lúc đó Quỳnh ta vừa dôm lên trời, vừa nghiêng ngo cho khỏi bị cành cây che mắt, bắt đờ, nó vấp ngay phải giây leo, ngã dầm sấp, chạm ngay phải «cò». Liền 1 tràng súng nổ, bớ ngờ thế nào, đạn bắn vùng tý linh, soi trúng đầu mấy chú Nhật xích hầu vừa mở đến gần bản.

Ấy thế là bọn đang họp tháo chạy, vừa kịp trước khi gong kim kẹp lại. Thì ra quân Nhật từ tinh tiến vào, định tóm trọn ổ.

Coa Cả Quỳnh thấy Nhật ngã, hết vía, vội bỏ chạy, chạy về bản, thì cả hồi đã rút dần mất, nó cuống lên, chạy bừa trảng súng nổ như pháo Tết, chạy chỗ nào cũng thấy Nuạt, bị qua nó treo lên cây, may lại có cái bông vừa người lột. Nó cứ nhìn thì ngời, nghe đạn vãi, Nhật hét bên dưới, rồi bọn Nhật đốt cả bản, rút đi.

Sau cuộc «Nhật thực» đó, cả «mặt trận», hủ vía, khen Quỳnh rít rít, «đàn anh» bèn bắt nó đi học quân sự cấp tốc.

Đến hồi Nhật hàng Đông Minh, Cả Quỳnh đã coi cả trăm tay súng, nó khai giồng dõ «cổ nông», có «đàn anh» làm chứng, nâng đỡ, bảo vào đảng. Nó vào liền, rồi 1 bữa nó được lệnh «phò» các lãnh tụ đảng ta về Hà Nội, sau 7 ngày đi đệt tại thị xã Thái Nguyên. Lúc này nó ở Kép Le mới hay anh «đàn anh» nó cũng là 1 tay lãnh tụ cỡ thứ 5 thứ 7. Cùng «đàn anh» về Hà Nội nó tưởng về đánh nhau, hóa ra về... ăn bánh ngọt, ăn cơm trắng cá thịt lu bù. Thì ra, Hà Nội và cả nước đã thay chủ rồi, bà con đồng bào đã «urop», đã «đời» từ lúc nao rồi, còn đâu! Nhưng rồi còn lắm «huyền lời» thôi, «đời đi đời lại», «đảng người đảng ta» rắc rối lắm, hết Tàu kéo sang đến Tây đổ bộ. Rồi chiến tranh nổ,

CHIỀU YÊU TÙY BÚT của HOÀNG-LY

bùng. Quỳnh ta phải đem quân ra trận. Xe tang, tàu bay, đại bác âm âm, «may sao» nó lại được quân Tây vỗ trủng, giả: luôn về về P.C. phía sau. Hồi, nó cứ sự thực khai tuốt, ông Nam Tây tưởng là môn bở, mời Quỳnh hút thuốc, ăn cơm Tây, bảo dẫn đường. Gật đầu lia lịa, Từ đây, nó được đãi hậu, bữa kia, cả mấy tiểu đoàn tiến trên đường Hòa Bình, người, ngựa xe có rầm rập, Quỳnh ngồi xe «đép» thả rề rề, bỗng nó thấy cái xe cam nhông, có mấy bị cát suốt chỉ đang chảy rớt vung vãi, theo gió hay mùi nhân đang buồn tình thấy chú lính Tây ngồi chồm chồm trên đó, Quỳnh ta buột mồm kêu lớn :

— Ê ! Bị cát ! Ầm bị cát lên ! Bị cát !

Chú lính đang ngủ gật, nghe tiếng kêu dật giọng «ầm bị cát» lại ngỡ «embuscade», dật nảy mình đảo dật, hét như sấu :

— Embuscade ! Embuscade !

Quỳnh vội kêu to :

— Bị cát ! Ầm bị cát ! Kia kia ! Voilà ! Bị cát !

Viên quan Năm (vốn tay nhà binh có hạng, thấy rừng già, núi đèo hiểm hóc, đang nơm nớp, chợt nghe hết «ầm bị cát» đến «embuscade» tiếng kêu thành «embuscade», tuốt, lại thêm «voilà» ngỡ bị phục kích, lính đã thấy quân địch, ông nẩy bèn dật mình, hô lớn :

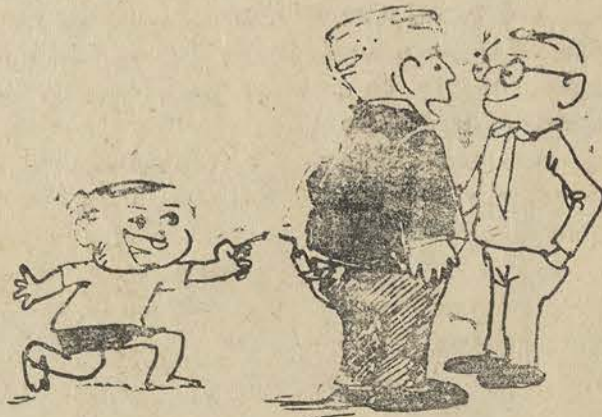
— Embuscade ! Embuscade ! Feu !

Ấy thế là, cả hệ thống vô tuyến điện máy, lẫn vô tuyến điện mồm lập tức hoạt động, cả cánh quân chiếm điểm tra, cứ thế bản phura phura lên sườn núi, và 1 mặt, vắt 2 cái dưới lên đánh đập vào.

Lạ thay ! lại có tiếng súng bắn trả phía trước.

Thì ra cánh binh này vừa tới đầu «tên» phục quân, xích hầu đã lọt vào thung lũng. Đây đường ăn vòng thủng, 2 bên đã dựng đứng, chạy dài đến 2 cây, bên trên có 1 tiểu đoàn phục dấy, chỉ đợi cả cánh binh Tây lọt vào là «soi tái». Đúng là vào cái túi, bắt ly cưa quấy, dấn bản «áo» Tề, có cơ đại phát tài, vì địa thế này mà bị phục binh, cứ gọi là 1 tay súng hạ c' trăm mạng như bển !

Nhưng lại bị lộ bất ngờ, bị chặn trọi «pháo» bị dưới vết dấn thóc vào đất, thì cứ gọi là vấp chân lên cò chạy cho mau, nếu không muốn

nhảy xuống «đui đường» như ca vào hom gió ! Còn pne phần phục, khởi phải nói, bữa đó đánh hằng thích, giết bằng thích. Ôi ! chuyện bại thành thắng, sấp thẳng bỗng bại, sấp vào áo quan lại tặng áo cho địch quân !

Trăm sự cũng đều nhờ «ầm bị cát» của Quỳnh ta vậy.

Dĩ nhiên, sau phen hủ vía, từ ông Năm đến cả mấy tiểu đoàn đều phục Quỳnh ta đến nước nao, khoái đến nỗi cả đồng sĩ quan đã ôm lấy tác giả «ầm bị cát» mà «thơm», lấy «thơm» để, đến nỗi Quỳnh ta chỉ còn biết ngẩn mặt ra «nghe» hàng mở chổi chà quẹt má mà mặt từng khúc ruột.

Từ đây, ai cũng tin Quỳnh, ông Năm Tây bèn cho ầm bị cát vào cơ thân binh «dớp phít», quan ba, rồi đổi sang Lào. Được ít lâu, lại bị 1 trận dữ, quân nhau gần Xiêng Khoảng, Quỳnh kiếm được 1 kẹt đá làm điểm tựa, rồi thấy vùng quá, cứ nằm lì, kéo bụi dầy kỹ, đánh 1 giắc không biết giới đầu đất đầu nữa.

Chừng tỉnh dậy, thấy bốn bề im lìm, xác chết ngổn ngang, rừng già tối thui, Quỳnh bèn mò ra, kiểm lối về, bỗng thấy 1 bóng cao cao khật khưởng đi đến, Quỳnh hoảng quá, vội núp kín, bắt đờ cái bóng lại đi qua mặt Quỳnh, trông lộ, Quỳnh dấn luôn cho 1 báng súng vào đầu, sụn luôn.

Chợt nghe cái bóng rên «hélas», Quỳnh cúi sờ thấy râu quai nó n, mới hay đó là 1 viên Tây

Bèn vác luôn lên vai, mò mẫm đến gần sáng, bỗng gặp lính trảng rầm rập đi lại, mãi đến lúc bật đèn bầm, mới hay cái ông râu Trương Phi trên vai không ai khác... ông tướng của Quỳnh ta.

Thì ra, quần thảo nát như trần địa, ông Trương đã bị đạn bấp chân, cứ thế phiêu bạt lang thang kiếm lối về, tao ngộ ngay ba Quỳnh và lãnh đủ 1 báng súng nên thân, may không thác. Bọn lính đi tìm tướng, cả mừng bèn cùng Quỳnh vồng ông về.

Tình đây, khởi phải nói nỗi mừng phục của ông Trương vì dĩ nhiên là «ba Quỳnh» đã dầm «đồng chí địch» lời phèo để cứu quan Sáu, đúng lúc quan soi báng súng của thằng lão kia, chứ ai đại gì khai rằng đã tá hỏa khẹn vào đầu thượng cấp.

Từ đó, Quỳnh lêu như điều gặp gió, suốt mấy năm, cứ mỗi phen hút chét, lại trương ra vai phát, na ná như «nhật thực», «ầm bị cát», cho đến đạo «Dor neo», thì danh tiếng Quỳnh đã nổi như cồn, đã thành 1 cự trảo võ nghiệp, vào Saigon định choảng anh em ông Diệm «một trận». Nhưng vào đến nơi thì ông tướng Hình đã «đi Tây», Quỳnh ta nổi giận, đem luôn quân đánh ông Bảy, rồi nhảy luôn vào làm tay chân tổng thống, làm luôn nhà cách mạng quốc gia, Kinh bang tế thế, dưới cái tên Nguyễn Khắc Trung na ná như nhà danh tướng đa tình đời Trần. Mỗi lần vết kiến, Quỳnh chỉ việc trưng ra những sách lược đã nghe lỏm «đàn anh» hồi bắt

(CÒN TIẾP)

những màn hoạt họa

của TƯ MÍT

Làm sao biết được 1 kẻ ghiền rượu?

Quý bạn có biết, tại sao coi từ ng thiên hạ, rồi biết đượ một người đàn ông nào đay chánh hầu là «cây rượu»? Có một cách khá linh nghiệm: thí dụ, có vài chàng đàn ông đang đứng chờ một cô gái xẹt nia «cốc tay». Có gái vừa pha rượu vừa nhảy tưng, uốn éo cái mông tưng bưng.

Quý bạn hãy rân nhìn cho kỹ, chàng nào đôi mắt cứ híp lại mà nhìn cái... mông, kẻ đó, chưa phải là «sâu rượu», chàng nào cứ tít mắt mà nhìn ly rượu, cốc tay trên tay cô gái, kẻ đó là «sâu rượu» xăng buọc xăng đó! Khỏi có làm.

Một tin xui xẻo cho các chàng Play boy

Tin xui xẻo cho các chàng Play-boy ở xứ người, lần các trụ Play-boy, chuyên môn đi «hái hoa» ở xứ này nữa, bởi vì, nếu con gái xứ này, biết học hỏi kinh nghiệm xứ người mà làm theo thì khờ...

Tại Balé, có một nàng nọ, tuổi còn thanh xuân, mà sao thông minh đến thế! Tên nàng là Françoise Visout. Cô nàng vừa nghĩ ra một sáng kiến «độc vật» cho đám Play-boy Ba lé. Cô nàng tự động lập ra một văn phòng độc đáo, cho đăng báo, cho phổ biến trên đài phát thanh, trên đài vô tuyến đường hoàng, văn phòng này, có số tô lô phôn đường hoàng, nữ chủ nhân của văn phòng cần dặn chị em bạn gái vị thành niên, còn «tinh tuyền», chưa chồng của trời Ba Lé, hãy rân mà nhớ

số tô lô hôn cho kỹ. Để dùng ngay lúc hữu sự, sóng gió bất kỳ Văn phòng này mệnh danh là «Văn Phòng Vị Thành Niên! Cứu tời với!» Danh hiệu của Văn phòng đit buột xằng, là đúng như vậy. Văn phòng lúc nào cũng có liên lạc đều đều với toàn thể mười mấy Quận cảnh sát của Ba lé.

Tôn chỉ của Văn phòng: cấp cứu cho các cô gái vị thành niên đang gặp nguy cơ chết đuối vì... tình ái! Văn Phòng đưa lời khuyên cáo, «Chị em bạn gái nào chưa chồng nhất là cái đám con gái vị thành niên, mỗi khi vô phúc đụng độ những con Quý Râu Xanh, Râu Đỏ bất luận, hãy cấp tốc tô lô phôn ngay về văn phòng. Văn phòng sẽ cấp báo ngay với số Cảnh sát cho xe cây tới ngay cứu chị em khỏi chết đuối vì tình ái bị áp bức, ngó hầu bảo vệ lấy chút chữ Trinh, để dành mà kiếm tằm, chông mai hậu...»

Xin thưa với quý vị, văn phòng trên, mới lập ra ở thủ đô Balé có hơn một năm nay mà thành công đảo đê ra! Nghe đâu ở Saigon, cũng sắp có một vài cô gái thứ bành, rất thù ghét bọn độc vật Play-boy, dù là Play-boy non choẹt hay Play-boy tọc ngã muối tiêu, các cô gái ấy, nghe đâu, tính học một cái kinh nghiệm của văn phòng «cứu khổ chữ trinh» nói trên của Ba lé.

Nếu rùi rơ, từ nay mà các xứ các cậu Play-boy xứ này, làm ăn bị cản trở, xin chớ trách kẻ này, mà hãy đổ tội lên đầu kẻ nào đã đẻ ra sáng kiến «cứu khổ chữ trinh» !!

000

Luận về

QUYỀN SÁT HẠCH Trong Ngũ Quyền Hiến Pháp

Việc chọn lựa nhơn tài ra tranh cử Nghị Sĩ Quốc Hội là cả một mối ưu tư của Tôn dật Tiếu. Tôn Tiên Sinh đã biểu lộ mối ưu tư qua các chương dài khi bàn về vấn đề này trong các tác phẩm thời danh Le Triple Demisme và Ngũ Quyền Hiến Pháp.

Theo Tôn Tiên Sinh, ngay tại Mỹ quốc, các nhà Lập Hiến cũng đã nhận thấy mối ưu tư trên, và đã giải quyết mối ưu tư này bằng cách hạn chế số cử tri, nghĩa là quyền cử tri chỉ dành cho những công dân có một sản nghiệp tối thiểu luật định.

Nhưng đối với dân Á Châu, giới dân nghèo lại là thành phần quá lớn trong xã hội, mà lòng kỳ vọng của Tiên Sinh bao giờ cũng đặt nơi giới này. Do đó, vấn đề hạn chế thành phần cử tri không thể đặt ra.

Bởi vậy, theo Tiên Sinh, quyền sát hạch phải kể là một đệ ngũ quyền sau Lập pháp, Hành pháp, Tư pháp, và giám sát, để buộc mỗi ứng cử viên phải qua một cuộc sát hạch mới được quyền ứng cử.

Vấn đề trên thiết chẳng dám đặt ra với Viện Nhi Đồng, vì như một cụ Lý Viện Nhi Đồng đã nhìn nhận: Tại Viện Nhi Đồng, nhi đồng già thì làm cảm, nhi đồng nhỏ thì ngô nghê ngốc nghếch nên vấn đề trên, có lẽ chỉ nên đặt ra với qui Cụ thuộc Viện bó lão.

Nhưng để khỏi bị trách cứ là lấy biệt lệ ra mà kết luận, nên vấn đề cũng không đặt ra với qui cụ ngòm Tàu Tạng, Vè Chai, và để khách quan và vô tư, vấn đề sẽ đặt ra với qui Cụ cũ thượng thừa nơi Viện bó Lão, cũ ngòm Dung chuông, Phương hương và Phiến dịch.

Cụ Ngòm Dung Chuông, là ngòm có đôi chút, máu me con nhà luật, nên khi bàn đến ngân sách cho ông cò, cụ tức khắc đứng dậy hùng hồ phát biểu: Tại sao ông Cò lại có quyền bắt mà chược và bắt nhày đầm lấu — Ý hẳn cụ nghĩ đến luật 1924 về bắt bạc.

Nếu Cụ nghĩ được đến đây thì kẻ cũng đáng cho chủ nhiệm bản báo mời cộng tác.

Nhưng cứ giả dụ là cụ biết đi, thì cụ biết một mà không biết hai, luật 1924 đòi hỏi khi bắt bạc phải do một ông Cò cấp quan phụ trách sau khi nhận được báo cáo của hai Cò con hay của con bạc thua bạc, nhưng điều kiện này, ông Cò khỏi theo khi ông Cò bắt gặp quả tang.

Đánh mà chược đến đó vẫn là yếu tố quyết định sự được thua mà nếu lại ăn thua lớn như trường hợp Ngòm Dung Chuông đã từng nổi tiếng ở Đalat, mà nhứt định phải là ăn thua lớn lắm, khi qui ngòm lợi tức tối thiểu cũng trên tám chục ngàn, thì cũng đáng cho nghĩ mát ăn cá mắm.

Nói vậy nhưng qui ngòm đừng lo, xin nói khê trình qui ngòm là đa thị qui ngòm qui như Đường Tạng, nên khỏi sợ ai xâm phạm.

Lý luận của Dung Chuông «thơm» nhưng ấy mà qui ngòm Phương hương, Phiến dịch cứ nhai đi nhai lại mãi, để hầu mong cho đánh mà chược và nhày lấu được tự do. Cả Viện bó Lão đối với ông Cò chỉ có thể, trong khi với ông Cò, biết bao nhiêu chuyện thiên hạ đang chờ nhà mỗ xẽ mang lên bàn giải phẫu, nhưng với Viện bó lão, vấn đề quan trọng, chỉ là nhày đầm và mà chược.

Lời bình của Minh Học Giả:

Sau khi ta đọc Triple Demisme và Ngũ Quyền Hiến Pháp của Tôn Văn, sau khi ta nghe chuyện cắt cổ ông Cò nơi Viện bó Lão, ta vừa thương vừa buồn.

Ta thương là thương cho cụ Tổng Diệm, dù cho cụ sạch đến đâu, thơm đến đâu, mà ta thù hừu bất cụ, những phường như Dung Chuông, Phương hương, Phiến dịch thì làm sao cho bách tính chớ xin lấy quốc hiệu là Đại Ngu, Sơn Hà Xã Tắc sao cho chẳng ngứa nghiêng sóng gió, khiến cho Cụ phải thân bại danh liệt.

Ta buồn là buồn cho ta, vì mấy vị đại diện của ta, mấy vị bó lão mà phát ngôn nhưng ấy thì kiếm đâu cho đủ lá nhò để giúp qui ngòm che mồm che miệng, thiên hạ há ai mà chà hồ thẹn, khi tu xỉ bị xúc phạm nơi công cộng.

Con Ong đi hút mật

(Tiếp theo trang 5)

như trai tơ, chứ không phải thuộc loại cao thủ tập «phù dung công» tới mức thượng thừa mặt búng, da chi.

Nhà lý số họ Nguyễn

Thầy tử vi Nguyễn mạnh Bảo mà tên Lái vịt hên Q.T. gọi là ông già yêu thân nhất Thượng viện vừa đắc chức Phó Chủ tịch lực lượng Tự Do Dân Chủ... một lực lượng hùng mạnh mà hai ông Chủ tịch và Tổng thư ký có cái tên la hoắc trên chiếu bạc chính trị Giao Chỉ, kẻ đây cũng là điều hay, vì trên chiếu bạc Giao Chỉ toàn là những cây bài cũ, quá cũ, có cây đã bị cháy gần hết. Vậy thì sự có mặt của hai con bài mới này có thể sẽ có những trò xôm tụ. Thượng sĩ Nguyễn mạnh Bảo đứng giữa hai cây bài đó Thượng sĩ họ Nguyễn là một nhà lý số có tài, khi đứng vào liên danh «Trời Việt» của nhà cưn

trương họ Huỳnh, người có giọng nói diêm đạm, nhỏ nhẹ như con gái nhà lành, cụ Lý số họ Nguyễn đã bấm quẻ tử vi và biết trước là Liên danh này sẽ đắc cử, do đó cụ Lý mới đứng tên vào, nay cụ Lý lại giữ chức vụ Phó Chủ tịch Lực lượng Tự Do, chắc cụ Lý đã bấm số biết trước lực lượng này sẽ phát triển với tốc độ «phi mã». Và riêng số cụ Lý, cung quan lộc năm nay có đủ cả Tử, phủ, vũ tướng, khô, khoa, quyền, lộc tụ tập. Nhưng không biết có sao Hồng Loan, Đào Hoa không, nếu có chắc năm nay cụ Lý sẽ có bà nhỏ, và đêm tân hôn cụ Lý sẽ bắt chước Nguyễn công Trứ mà ca hai câu hát nói, sau khi gõ nhịp lên đầu giường

«Tân nhân dục vấn lang niên kỷ

Ngũ thập niên tiền, nhị hạnh tam,

Tuy cụ Lý chưa tới 73, còn kém cả chục năm nữa là ít, nhưng nom cụ Lý cũng đã đẹp lão lắm rồi. Có những đứa thời mồm dâm phía ngày xưa ngày xưa cụ Lý cũng đã luyện qua «phù dung công» nhưng sau thấy cái đó ma đạo quá, cụ bỏ, vì vậy mà không bị lấu hỏa nhập

ma. Tr lại cái lực lượng Tự Do của cụ Lý, Lái Bò nghe con số người về quy tụ dưới cờ ma phát ghê năm sáu chục ngàn người trong vài ba tháng, đọc con số này, nhà lãnh tụ xuống đường Nguyễn gia Hiến, thủ lãnh lực lượng Thanh Niên Gông Giao cũng sợ chết khiếp. Ông Nguyễn gia Hiến bao nhiêu năm chiêu mộ binh sĩ, mà chỉ có vài chục ngàn mạng, nay lực lượng chỉ có vài tháng mà chiêu mộ từng ấy nhân tài hi làm sao lãnh tụ Nguyễn không bái ngảnh cho được!

Lái Bò nhớ vài năm trước đây, có vài lực lượng xuống đường chống chánh phủ, mà lực lượng ít người quá, lực lượng bèn đi thuê người đi biểu tình, mỗi mạng năm chục, năm trăm, Thấy Lái Bò có mồm có mep lực lượng thuê Lái Bò một xin để cầm loa kêu gọi đồng bào cùng xuống đường, nhưng Lái Bò sợ dúi cui cảnh sát, sợ lựu đạn cay, sợ bị bắt bỏ bốp. nên dù dúi, Lái Bò cũng bèn từ chối, ngày nay Lái Bò cũng chẳng no gì, nên có ai thuê Lái Bò xuống đường biểu dương lực lượng, Lái Bò sẽ đi ngay, Lái Bò đạo này vẫn sợ dúi cui, vẫn sợ

(Xem tiếp trang 9)

**hết sui đại
lại sui khôn
hết sui khôn
đồn đên đại**

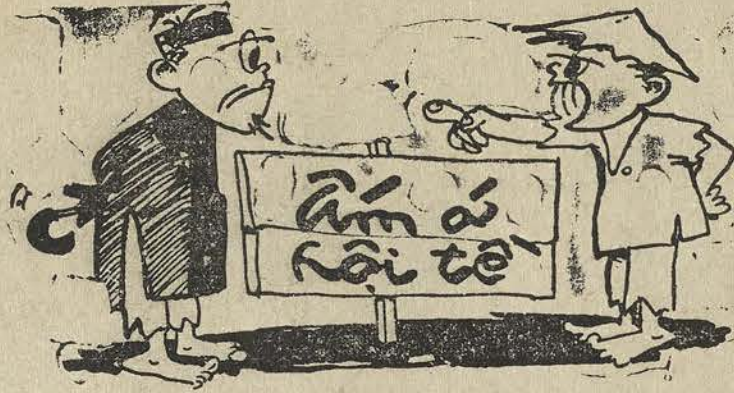
HỎI: Kính gửi cụ Thánh Sống
Động Con Ong

Bỉ nhân buồn lắm, buồn vì ưc nước đời toàn trò bất công vô lý, chịu hết nỗi, chỉ mnón uống 1 phát mã tiền mã hậu cho đỡ tức! Chẳng dám khoe khoang tự phụ, bỉ nhân là kẻ tài hoa, nghề gì chỉ xem qua là thạo, từ nhỏ học cũng giỏi, vậy mà suốt đời long đong, nghèo túng liên miên, dòm quanh mình, thấy thiên hạ có khối kẻ dốt nát, thô bỉ, lại ngất ngưỡng sang giàu, làm cha thiên hạ mới lạ chứ! Lại nữa là có những anh chữ bẻ làm đôi không biết, vẫn ăn trên ngồi trước, khoái hài nữa là làm thượng nọ hạ kia, nghị này, chức nọ, nói toàn chuyện quốc gia đại sự, trong khi đó, trong thiên hạ, còn cả đồng kẻ sĩ tài hoa, cách mạng ra rít, lạ, chẳng nên cơm áo gì cả, hỏi còn thiên địa quỷ thần nào nữa? Kề không hết! Cụ lắm kẻ thần, xin giúp cho bỉ nhân, sao cho nước đời khỏi hết bất công vô lý, bỉ nhân xin thấp hương thờ sống cụ như thờ... ông cố nội vậy!

Kẻ hữu tài «rách» có hạng
đất Giao Chỉ

T.V.N.

ĐÁP: Nay bỉ nhân! Bỉ nhân dám vén mớ
xắn mép chê bai cả Tạo Hóa người ngợm thế

thì bỉ nhân ngu thiệt, ngu thất lực, ngu quá cỡ, «đôi», ngu đêch chịu nỗi! Ngu đến độ trách thiên địa bất công, phần thân dọa uống cả «mã tiền số đa», Ơ! bản Thành thiệt lấy làm lạ, ngu vĩ đại như «Trung coóc» mà quý hữu chưa phát tài phát quý phát nghị phát phi thì còn thiên địa quỷ thần nào nữa a chứ? Vì xưa nay thường càng ngu si càng hưởng thái bình, hoản sỏi củ ti, vạn sự phát ư ngu, ấy đó cái luật bất hủ trong trời đất vạn vật «suya», muốn học đầy tớ, đầu phải thiếu giống tay khôn tài hơn chủ ở trong ra tay chủ, mấy khi có 1 tay giỏi hơn đầy tớ? Ấy vậy mà càng khôn giỏi cứ khời càng đi làm đầy tớ, muốn «làm nên đầy tớ», cứ việc khôn có giống, muốn làm chủ chỉ việc gât gù thôn ra, đêch giỏi gì ráo trội, ất bốn phương yêng hùng hảo hán nhảy vào làm đầy tớ như diên! Vì... trời sinh ra thế! Cho nên, trong thiên hạ, dân cách mạng thất lực đầu phải dân ngồi chiếu nọ chiếu kia chêm chệ? Vì dân này trời sinh ra để «ở ngoài đường», để «xuống đường», «lót đường cho hậu thế», chết cũng «nằm đường» (tên đường mà), nghĩa là dân đi giải chiếu, còn chuyện ngồi chiếu trên chiếu dưới chiếu thượng chiếu hạ, cụ Tao đã để dành cho quan viên khac, tỷ như tay giải chiếu trong đình

có bao giờ lại được mò lên ngời «đưa cay lấy dèo, bàn việc làng! Nếu có thấy quan viên giàu «nông» ái quốc... hội ngời chơi, chớ có trách tạo hóa có tình đùa giai! Cụ là giới lắm, an bài chỉ công vô tư, sắp đặt trò đời lý thú thấy bài!

Thông minh đĩnh ngộ chữ nghĩa một bụng ư? Nghề nông tình xảo ư? Văn nghệ văn gừng, đàn địch phưng phưng thơm như mít ư?

Được! Con ơi! gái mê con rồi, con nôi, danh... siêu thần nhật báo, đầu óc con tế nhị tinh vi cảm thông, hưởng thụ được hết cái tinh hoa của cụ chế ra rồi! Lý thú quá mạng rồi! Cụ cho con cái «xệc ti phi ca» rách cầm đỡ nhớ: rách toi rách tả rách rả rách rời, rách rơi rách rụng, rách đúng 1 đời, nghen!

Còn lũ kia! à! Đồn đồn xấu giai, ruột bằng xe điếu, óc củ chuối, bụng lợn, miệng gằn tai, tai lò, mặt lược, coi bộ con chữ nghĩa ần đong, gái chề mắt rồi, con không nhập điệu tinh hoa cái con mẹ gì nổi! à! Cụ ban cho cái lá số tử vi thân cư tài bạch, cư quan lộc, cư thế thiếp, cư nô bộc, cư đủ thứ! à cụ quên, sỏ nhỏ, nói nôm na cha mách, què cho con hiểu, là: con có bạc thước, ôm «xéc», đếm bạc, chơi tiền bằng thích, ô tô nhà lầu vợ con phốp pháp, sợ bằng thích, nghĩa là: con tha hồ đớp, hít, đếm, phát phú, phát phi, phương phi phom phom nói phét như ai, thời nào cũng thế, con cỡi đầu cỡi cổ làm bố thẳng khôn... làm thần giữ cửa, cái tặc chế làm tư, chớ để lọt thẳng «bôn», cái «đôn» nào vào làm tay quân đĩnh ngộ!

Chúng nó khôn thấy mẹ rồi, vô phúc để nó soi luôn 1 tầng của ngon vật lạ dớp như thường, luống nữa, làm hồng bet cả luật thiên địa đi, là cụ đi kiện đó nghen!

THANH SỐNG

... Cả thế giới thích...
Loạn — nên con người
bày ra nhiều trò «thích»
trên mọi lãnh vực để
mà thích... nói phét với
nhau.

Tôi cũng có cái
«thích...», đó là thích...
ghi loạn — những cái
«thích... Loạn—của đời
vậy...

THÍCH NHƯ... VỆM

«Hát như Vệm...» — đó là lời xưa. Ngày nay người ta lại Thích... như Vệm — vì Vệm hát hay quá, hay quá hóa bip, theo đúng sách Duy Bip Biện chứng Phét đã dạy về luật huỷ thể của huỷ thể.

Tờ sự giống họ Ken-nê-di vốn giống người Ai-Rít tức Ai nhì Lan, mà dân Mỹ thường phục sát đất người Mỹ gốc Ai Rít cũng như «người Việt gốc Hoa»... có tài hát hay như nước — hát con rắn trong lỗ cũng phải bò ra — và có tài nhện nhục không kém gì Dân Ta — ai nói gì thây kệ — chớ cứ sủa, đoàn người cứ đi.

Ba anh em giống Ai-Rít kia, Đôn thì đã lên ngôi chủ nhân «Nhà Trắng» và đã chết vì «đạn trắng».

Còn Tét với Bóp. Bóp đã hát những câu đêch ai ở xứ này chịu được từ Vệm...

**THÍCH...
LOẠN**

Đó là — hạ thang trận giặc — ngưng bom Vệm — mời Vệm tham gia chánh trị Quốc gia và ô kê bảo đảm sự tham gia đó. Thế là bỏ mẹ, chú Bóp đã gián tiếp biểu Mỹ hãy rút đi, trao đất này cho Vệm. Nếu chú Bóp mà là dân Việt gốc Mỹ thì là lãnh đủ án tử tù trước tòa án mặt trận của xứ chậm tiến này mới ban ra trong tình trạng thiết quân luật.

Tuần qua, chú Bóp vẫn cứ đi hát như Vệt và được dân Mỹ bu quanh, chất vấn theo kiểu Mỹ, thân mật, túm áo, giạt quần, khiến Bóp ôm quần áo chạy dài trong cuộc đấm đá sơ khởi của hai đảng Con Voi và đảng Con Lừa.

Tụi trai gái trẻ hoan nghinh Bóp lắm, vì theo Bóp hát như Vệm thế kia thì — tụi nhô khời phải dời quê hương đến xứ chậm tiến này mà đánh giặc nữa — thế là tha hồ mà vũ xêch xê với nhau, hưởng lạc thú thái bình

thái thái bình.
Nhưng các tay đại kỹ nghệ gia sản xuất dụng cụ và vũ khí chiến tranh đã họp mặt và kết thúc mặt với câu nói mặt rằng.
*Bóp sẽ kên trên con đường trơn như mỡ chạy vào nhà trắng — vì giới kỹ nghệ chiến tranh mình nuôi dưỡng chiến tranh hạn chế để tiêu thụ đồ động ế — ai mà ủng hộ nó — cả nước Mỹ sống nhờ bọn mình — mình tẩy chay nó là kên, lũ trẻ hoan nghênh nó là lũ con cháu của mình mà —! hàng Bóp sức mấy mà chạy vững trên con đường lầy lội đến Bạch Cung trong khi nó cứ Thích... như Vệm—

oOo

THÍCH... VOI LỪA—

Nước Cờ Bông mà Hán Tự gọi là Hoa Kỳ đó có hai đảng mà thôi—không được sôi nổi

như xứ chậm tiến này dù đất nghèo dân ít nhưng lại có vô số là đảng, là hội, là mặt trận, là lực lượng «chờ tiền đồn...»

Hai đảng đó là Đảng Con Voi và Đảng Con Lừa.

Ta có câu: «Rước Voi về đầy mồ...» và «Đồ Lừa chỉ ư năng...» — Lý do đó nước Cờ Bông là bạn thân nhất của ta— vì Voi và Lừa trong châm ngôn Giao Chỉ.

Thế mà từ con cháu «ông Cụ» ở ngoài, cho tới dân «Thang Thang...» — «Chi Chi...» ở trong thì đều cứ xôn xao, hồi hộp, chờ đợi—coi Voi thắng hay Lừa thắng trận vô «Nhà Trắng» chiếm đời «Ba Góc»...

Chưa chi mà đã có năm thắng mà vì quá thích Đảng Con Voi nên tối nằm mơ thấy Voi thắng.

Sáng dậy, năm thắng mù bèn rủ nhau vào sở thú coi Voi để luận điểm giải mộng

Thằng Mù thứ nhứt sờ cái vòi, tuyên bố,

«A — tưởng gì, ra con Voi giống con đĩa bự—»

Thằng mù thứ hai sờ cái đuôi, thờ dài, nói,

«Tê ra con Voi giống cái chồi chà tự động mà—»

Thằng mù thứ ba sờ cái cẳng Voi, nó ôm cứng ngắc cái chân Voi, hồi tưởng lại những ngày mù lòa bé nhỏ ngủ dựa cột đình, nó hân hoan,

Thằng mù thứ tư leo bờ được chỗ cao, nên sờ tưng cái tai

Voi, bèn la lớn,

«Chèng đêc ơi! Vây là con Voi là cái quạt bự rồi, xứ nóng nực này mà có cái quạt bự phe phẩy cho ngủ suốt ngày thì sướng bỏ mẹ đi rồi còn gì nữa, hoan nghinh con Voi là cái quạt —»

Thằng mù thứ năm sờ cái mình voi, sờ tới sờ lui rồi dậm chân, ngựa mặt lên trời mà than rằng,

Voi hi—Voi hi— Tưởng mớ ra rằng...chứ mi lại như rứa... Voi hi—Voi hi—chứ mần rằng mi lại như ri...Mi xù xì — thớt thì, ta biết nói ra rằng? Hờ Trời Đất hi?»

Đó là năm thằng mù thích Voi, chắc chắn sẽ có những thằng mù, hoặc dui, hoặc điếc khác thích Lừa—chắc chắn là bọn thích Lừa đều có đặc tánh thích... ư nặng—như Lừa, nghĩa là chịu người ta sỉ vả, đả mà chạ mà ông lên cũng được, có như thế Lừa mới chịu cho...

NHẮN TIN

Cả Nhiệm và được Sĩ Dung về tòa soạn gấp. Căn gấp.

MINH VỒ

Chín phần Khi

(Tiếp theo trang 4)

trông ngồi đã lâu lắm mà chưa chịu sọc-ti. Làm sao tôi có thể cho Ngài vô ?...

— Cụ có biết tên tuổi mấy thằng khứa đương ngồi trong ấy là những thằng nào không ?

— Mèo !

Nghe nói đến Mèo, thằng Phong Hủi lấy làm giận lắm. Nó quên hẳn nó chỉ là một khứa cháu rìa mà không ăn nhằm gì cả. Nó hăm hăm nhìn nhà tùy phái :

— Mèo hả ?... Mèo hả ?... Mấy thằng Mèo đến đây đáng lý cụ phải hăm nó ở ngoài... Mẹ kiếp ! Cả nước chúng nó dường như không có được một quan nhớn nào to bằng quan nhớn nhà mình. Nền hệ động được quan nhớn nhà mình tiếp là chúng nó ngồi lì muốn bình ra quần, không chịu sợ tí !...

Ngay lúc ấy thằng Phong Hủi khịt khịt cái mũi. Nó đánh hơi thấy như có một cái gì nặng mùi phảng phất đầu đây ?... Cũng ngay lúc ấy, thì bỗng nhiên nó thấy nhà tùy phái nhòm người lên hồi hả :

— Xin lỗi Ngài !... Nếu có thể được, Ngài ngồi xử lý dùm chỗ của tôi trong chốc lát... Nếu có khứa nào là người Ngoại quốc, là Mèo, thì xin Ngài cứ việc hăm lại theo ý của Ngài. Nếu là những khứa bản xứ của mình thì xui Ngài tùy nghi...

Nói xong, nhà tùy phái phóng mình chạy về hướng nhà W.C ở cuối hành lang.

Nội cái mũi xú ối, và hành vi vội vã của nhà tùy phái cũng đủ cho Phong Hủi đoán ra một cái

gì đã xảy đến với ông ta. Dù muốn dù không Phong Hủi cũng phải giúp ông ta trong hoàn cảnh mà buộc lòng ông ta phải vắng mặt và đã có lời ủy thác

Còn lại một mình Phong Hủi lấy làm buồn và cũng lấy làm sốt ruột lắm.

May thay, vừa lúc ấy, thì có một vị khứa mày râu nham nhở, áo quần hăm lia lếch thếch xách chiếc ca táp to tồ đến trước mặt Phong Hủi hỏi một câu cụt lúm :

— Quan có «nhà» không ?

Lẽ cố nhiên thằng Phong Hủi như quý vị độc giả thân mến của bốn báo thừa biết: Nó không phải là một nhà loong - toong, cũng như chưa hề là một nhà loong-tong. Bởi vậy, nó có thừa tư cách để đáp lại hành vi hỗn xược của vị khách vừa kể. Nó bèn ghènh và hỏi lại cũng bằng cách hành văn cộc lốc :

— Có ! Muốn gì ?

— Vô được không ?

(Xem tiếp trang 11)

RAO VỊT

CÀN MUA : Một đôi ngà lớn của voi trắng hay voi đen cũng được, miễn là bóng tốt.

Hỏi giao tại: Miss Trăn Sáng, quán Bạch Tượng, Nhà hát lớn, Saigon.

MUỐN HÙN VỐN : Mô kỹ nguyên bát toán công danh. Đám bảo sẽ thành nghị sĩ. Tiền thu hoạch chia đôi.

Liên lạc nơi: Đoàn văn Cư Sĩ, lầu thượng, Nhà Hát Lớn Saigon.

CÀN GẤP : Thuốc gia truyền trị bệnh rét run để chống lại cơn lập cập mỗi khi nghe diễn văn nghị hòa của Tổng thống Mèo

Xin giao thiệp với: Vòng Sáng Tối, lầu nhất, Nhà Hát Lớn Saigon.

MUỐN BÁN : Một lô bài mà chược còn tốt. Giá hạ. Cam đoan giữ ôi mặt danh tánh người mua không để cho cính sát biết.

Xin do: Trần Phò Mã, nhờ quán Bạch Tượng, Nhà Hát Lớn chừa ền.

MUỐN BÁN : Xe hơi còn tốt. Rất tiện lợi chỗ trò con heo. Hỏi cụ Thượng, Nhà Hát Lớn.

từ điển

CON ONG

Ô TÔ : Hình thức đánh giá trị uy danh của dân biểu, Ví dụ :

MERCÉDÈS : danh giá thượng hạng

404 : danh giá trung hạng.

JEEP : danh giá hạ hạng.

Ô TÔ BƯƠNG : hình thức danh giá của dân biểu chớ trò con heo bị phú lit bắt giữ giữ ở Xa lộ.

TẮC XI : Phương tiện chuyên chở độc quyền của Mèo đã hết thời bỏ rơi dân Giao-Chí.

TẮC-XI-MÉT : Bộ phận thừa trên xe tắc xi vì không bao giờ được xài đến,

TẮC XI GỢT : có nghĩa nôm na là gái nhảy, tiếng long là chị em nhót, phiên âm tiếng Pháp là ca-nhe, gọi văn chương là vũ nữ Thành phần xã hội thuộc con cháu bà cả Đồi từ sau Tết Mậu Thân, có thể chuyển hướng từ nhảy sang năm để tồn tại.

SỜ-NÁCH BA : chốn để khách ngoại nhân sờ mó các cô chiêu đãi từ nách trở xuống.

CHIỀU ĐÁIVIÊN : hình thức đem thân xác ra chiều đãi khách 35, đặc biệt là con cháu chú Sam Chủ trương Mỹ-Việt đoàn kết chặt chẽ sát ván.

ANH NGỮ CẤP-TỐC lớp huấn luyện đàn ông con trai làm bồi, làm ma co... đàn bà đào tạo đàn bà con gái, đặc biệt là Ma-ri-sơn, đi làm mẹ Mèo

TRAO ĐỔI NGÔN NGỮ : hình thức văn hoa để trai Mỹ, gái Việt đi lại với nhau bằng tiếng nói quốc tế, không cần phải nói:

TIẾNG NÓI QUỐC TẾ : Hành động không phải diễn tả bằng lời của tất cả nam nữ

GIÁO SƯ ANH VĂN : Mỹ danh của lớp thông ngôn kiêm điếm chỉ, ma cô và cán bộ huấn luyện cung cấp gái nhà lành cho sờ nách ba, sờ Mèo.

TRÍ THỨC KHOA BẢNG : Những sâu mọt đeo bằng cấp, lưng còng gỏi nhân, chuyên luôn lột hậu môn chính quyền và giới đánh hơi nhà giàu có con gái.

TRÍ THỨC CÁCH MẠNG : Hạng lèo mép hô hào chống cộng yêu nước chui vào Quốc Hội trốn lính, làm áp phe chánh trị ma nớp và lãnh tiền.

Con Ong đi hút mật

(Tiếp theo trang 7)

Đê cởn buồn sừng

trụ đạn cay, nhưng Lái Bò tin rằng nước Giao Chỉ đã có Hiến Pháp, đã có lưỡng viện, thì sức mấy mà Lái Bò còn sợ nhúm, và nếu ai trong lực lượng bị nhúm, Lái Bò sẽ chạy bay lại Thượng viện kêu nài cụ Thượng Trần trung Dung lên tiếng dùm, Cụ Thượng Dung mà lên tiếng dả kích ai thì... hung hãn lắm chẵn, vậy mà cụ Dung tổ cảnh sát toi bồi làm đau lòng cụ Thượng Lê tấn Bửu không ít.

Cụ Thượng Dung

Cụ Thượng Dung mà người ta gọi là phò mã Ngô triều, đệ nhị Bộ Trưởng Quốc Phòng thời Ngô đình Diệm, sau ông Hồ thông Minh: Cụ Thượng Dung bị thất sủng từ khi ra mặt chống đối Ngô đình Nhu, và bị đàn em là Nguyễn đình Thuần phản phé, chớp mắt chức Bộ trưởng Quốc phòng, cụ Dung theo lời «tâm sự bí mật», cụ đã chống lại cái đảng Cần Lao, mà cụ gọi là đảng áo thung xanh, kỳ mục, kỳ hát của vua bit tồ phe Ngô đình Nhu. Cụ Dung còn tâm sự là sau tám năm dài Chánh quyền, ngày nay cụ còn lợm lợm cứ nhưng cú đá ngăm nhau của những tên Mao diên Thọ, Lái Bò không biết lời cụ Dung có thốt ra tự tâm can, tí phở không, chứ theo tâm lý thông thường xét, một lần hợp vo một chức vụ chính quyền rồi, khi bị ra đi tành đau lắm, đau hơn hoạn.

Trong khi cụ Thượng Dung tuyên bố «lợm lợm» lúc ở trong chính quyền, thì lại có rất nhiều chính khứa choai choai muốn nhảy vào chính quyền, vì dù sao cái ghế Bộ Trưởng, Bộ gì cũng được, Bộ trưởng không Bộ nào cũng tốt đều thơm hết, thơm như mít, càng vậy mà có nhiều chánh khứa búng từ xa nhìn vào Nội các hích cái mũi lên mà hít hít, có vị khi được ngửi, tên ghế rồi, việc thứ nhất là phải đặt vàng hương lên ghế cúng cấp, khăn vải cho ghế đừng bị lung lay dưng bị đổ, y như mấy tai xế cùng thân ở tồ, sau đó là mua bù loong thật dài ở Mỹ mua chỉ loại tốt ở Mỹ về, bắt dính hai đuôi mình vào ghế, đỡ chỉ vào hậu môn cho chắc, cho bền, rồi mới ngồi bắt tay vào việc nước, việc dân. Loại chính khách thêm ghế Nội các này đông như kiến, nên khi đánh hơi được là mình có thể mon men tới gần, là a lè ba chân bốn cẳng chạy tới ông thầy số, thầy tướng coi tương lai lên hương tới đâu, rồi mới chạy cửa sau, cửa trước các nhà quan to, van cừ các bà vợ quan xin xò. Hôm nọ Lái Bò nghe tin cụ Ân được giữ Bộ Thông Tin mỗi lần đi qua nhà cụ, Lái Bò thấy xe hơi đậu cả giấy, và các ông cả lo sách, cở cở mang vào nhà cụ nào xoài cát, nào nho táo vv... để tâm gì, chắc độc giả Con Ong cũng biết, đề xin vài cái chân văn phòng của cụ, ôi chính khứa Giao Chỉ đa số là vậy đó, vậy mà cụ Thượng Dung nói là «lợm lợm», khi ngồi ở chính quyền thì lợm thật ! Đúi ai tin cho nời !

7 CON ONG TRỜI

tức «THIÊN PHONG THẤT HIỆP LỮ»

HỒI THỨ NHỨT

**Đoàn yêu nữ Đại Náo
miền hỏa tuyến
Lữ Hạm tiền thiết kế
chộp đô la**

(TIẾP THEO)

Khi ấy đã xế trưa nhưng trời mây vẫn vu, Lão Khí Đột kéo tai con Heo Nọc bay lên cao độ khôitầm cao xạ, rồi cười ngất, Thủ Lợn cũng híp mắt cười theo, Lão Tề nạt.

«Heo nọc, mi biết chi mà cười.»

«Thì Thủ Lợn này khi mà đi bên cạnh Tề Ca Ca chỉ là đóng vai bù nhìn châu rìa thôi, Ca Ca cười thì Đệ cũng phải cười theo cho đúng đạo khuyến mã chi tinh.»

Lão Tề nheo mày, gãi rột rột và lại cười khềng khềng mà rằng,

«Mi tời tề như vậy mà cũng mang danh giữ chức Thủ —»

Heo Nọc lắc đầu khịt mũi, đưa lưỡi liếm nước mũi chảy ra rồi cố nường to đôi mắt bíp ra nhìn Khí Đột, bữu mới nói,

«Giống Khí Đột của Ca Ca đương làm trò khỉ ở cái vùng Giao Chỉ vốn có đôi bàn chân giao chỉ, hai ngón cẳng cái toạc hoạc ra, giao ngón lại với nhau mà thành tên ấy

«Còn muốn tời tề hơn cái giống Heo Nọc của Đệ nữa kia — tụi nó cũng giữ chức lớn lắm đấy xuống đó mà chỉ chúng nó đi.»

«Mi chỉ đánh võ mồm thôi — Thứ mi mà làm chức Thủ thì ta cũng phải tự phong mình lên chức bự nhất nước chứ —»

«Nước nào?»

«Cái nước khỉ của ta chứ còn nước nào nữa!»

«Ca Ca định phong cho mình cái chức gì nói nghe xuôi không, kéo lưỡi lại kéo nhau xuống đường, xuống hẻm mà tranh đấu thì bỏ mẹ.»

Lão Tề gãi rột rột một lát lão có tật khỉ là cứ phát ngứa lên mà gãi loạn xạ mỗi khi nghĩ đến thời cuộc trần gian, Khí Đột gặt gù mắt lừ đừ, ngáp vặt, dụi tay gặt nước mắt, Heo Nọc cả cười mà rằng,

«Ha ha — đúng con khỉ ghien tới cỡ rồi — Bồng có mùi huyết kỳ từ trần giới xông lên

ngào ngát lẫn mùi phấn sơn Heo Nọc rõ dãi lòng thông, Khí Đột beo tai hấn lay mạnh dụi cười ngất mĩa mai.

«Thủ Lợn mi chê ta tới cỡ ghien hít số ta thì mi cũng tới cỡ dớp rượu với động tình nhầy nọc rồi đó.»

Heo Nọc gặt gù, mũi dãi vẫn lòng thông qua lời nói,

Ca Ca ơi, thềm thật, ta đã bay tới vùng nào mà nực mùi rượu Bạch Quái và mùi da thịt thơm tho từ thân thể yêu nữ phát ra.»

Lão Tề che mắt nhìn xuống trần giới,

«Đã tới động yêu nữ và Bạch Quái rồi.»

Dứt lời mở địa đồ móc thiết băng trong lỗ tai ra tọa độ và khổ lên thủ heo mà nạt,

«Nhìn vào đây này — Cam Ranh Bay, đệ nhứt thủy động của Hải Không Quân Bạch Quái trên toàn cõi Viễn Đông và Thái Bình Dương này. Mi thấy không ống khói tàu lơ nhò như rừng lồ ở kia là Hạm Đoàn số Bảy của tụi nó đấy. Kia chim sắt đồng loạt cất cánh bay lên ứng hiển hai đũa mình đấy. Mi biết tại sao hồi này ta cười ngất không? — Là ta cười lũ Bạch Quái chúng nó hoảng hốt vì đài ra đa điện tử rầy, nhạy của Hạm Đoàn số Bảy kia đã báo động cho toàn thể các Hải Không Quân của tụi nó trên khắp cõi sa bà thế giới là có hai vật lạ từ không gian bay liệng. Đấy đấy nhờ tai ta nghe ngàn dặm nên bắt được tiếng nói của chúng bảo nhau là —

Thủ Lợn hết hồn khi thấy đoàn phản lực Phẳng Tôm và Lưỡi kiếm bao quanh, hấn liú lưỡi lại khi Lão Tề bình tĩnh nói,

«Nó báo động cho nhau là có đoàn người Mạc Xiên tức là người từ sao Mác — sao Mác là Kim Tinh, nơi Vườn Thú nhà Trời mà la dân người đi du hí hồi năm H₇₁, năm tuổi con Heo của người đó. Thiệt là bá láp — Tụi Bạch Quái sức mầy mà đem cái khoa học củ lùn ra mà địch nổi lại Hóa Công trong đó có Lão Tề này là thủy tổ của loài người chề ngự. Mi có lỗ tai bự xớn hơn ai hết mà chẳng nghe được gì cả. Cái lỗ tai khỉ ti hơn này của ta, mà ta nghe được hết mọi tiếng nói trên khắp cõi sa bà thế giới — Đấy tụi nó đương báo động là đã có Bảy người từ Sao Mác đáp xuống vùng căn cứ chúng nó — thì là Bảy Con Ong Trời hồi này đấy. Nó báo động tiếp là hai người Mạc Xiên nữa đương bay lượn trên căn cứ Cam Ranh Bay Ha ha — ta cười là vì thế. Chỉ mới có Bảy Con Ong Trời đáp xuống và một con khỉ cùng một con Heo bay lượn trên không mà chúng nó đã hết hồn rồi, Khoa học tụi nó còn bết lăm chưa biết trên không gian cao ngất này có Tổng Khệc và Thủ Lợn mà —»

Heo Nọc ngờ ngác hỏi trong khi đầu vẫn ép sát vào vai Khí Đột mà né hỏa tiễn không không từ các phẩu lực phóng xạ ngang và hỏa tiễn Địa không từ các chiến Hạm phóng lên,

«Thủ Lợn là Đệ đây rồi — Còn Tổng Khệc là ai vậy?»

Khó thiết băng vào Thủ Heo Khí Đột vô ngực mình mà rằng,

«Tổng Khệc là ta này — Ta là Tổng Thái Tề loài khỉ trốn sơn động xuống trần, trà trộn làm người đó. Nhưng phải cứ cái tên khỉ cho đỡ xuôi trong năm con khỉ này nên ta đổi ra là khệc, khệc là cười khềng khệc như khỉ đó. Và lại ở dưới trần nó cũng gọi trại ra khệc là khỉ khi chửi nhau là đồ con khệc. Có nhiều đèn thờ nó thờ ta trên khắp cõi sa bà thế giới đều tôn ta là Thần khệc, Vậy Tổng khệc chính là ta này là Tề Ca Ca của người đấy — là anh bai của em út Thủ Lợn đó biết chưa?»

Hỏa tiễn phóng như mưa bắc trên nền trời Cam Ranh toàn thể Phi cơ trên căn cứ Thái Lan cũng cất cánh bay ra Nam Hải rợp trời như bầy quạ kê cả mấy chiếc phản lực Ép Ba Một A còn lại cũng có mặt trong không đoàn, Lão Tề tức Tổng Khệc lại nghiêng tai nghe ngóng và nói với Thủ Lợn,

«Tụi nó nói thế này này, nghe đây — không kể hai người Mạc Xiên còn bay lượn trên nền trời Cam Ranh và bao nhiêu hỏa tiễn đều nổ trước khi chạm tới hai người Mạc Xiên đó — hai người Mạc Xiên đó là Tổng khệc này với Thủ Lợn đó biết không? Còn bảy người đã đáp xuống đất và không để lại dấu vết gì, là Bảy Con Ong Trời đấy biết không?»

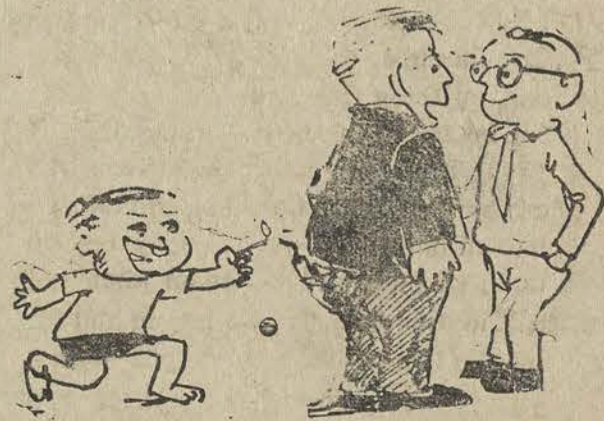
Thủ Lợn gặt với Tổng Khệc tuy mặt đã tái xanh vì tiếng hỏa tiễn hu nghe kinh hồn trên không gian:

«Biết rồi — có bảy con ong trời mà cứ nhắc đi nhắc lại mãi.»

«Không nhắc là cái giống ngu như lợn nhà người lại quên mẹ nó hết. Quên luôn mục đích mình hạ trần để làm gì.»

«Rồi sao nữa?»

«Tụi Bạch Quái lại báo rành rẻ cho nhau nghe tiếp là trong số bảy người sao Mác tức Mạc Xiên, tức người Kim Tinh đó thì — có bốn người đã đáp xuống căn cứ Cam Ranh Bay còn ba người đã đáp xuống miệt Saigon. Nay thì Thủ Lợn nha người đáp xuống Cam Ranh đi ba con ong cái và chú ong ruồi xuống đó rồi — Ở đó thì tha hồ mà dớp hít rượu gái — Ta sẽ ghé đáp xuống Saigon ma liên lạc với bà con ong dục. Đây người cầm bửu bối này. Khi lâm nguy thì móc bửu bối ra mà niệm chú ba tiếng — Tổng khệc, Tổng khệc Tổng khệc — là có ta hiện đến phò nguy. Riêng người thì đã có đầy đủ phép biến hóa thân thông rồi lại hơn ta cái phép ử đất của loài heo nữa là số dách rồi còn lo gì nữa.»

Nhớ tìm đọc :

CON-ONG

Ấn báo trào phúng độc đáo nhất V.N
PHÁT HÀNH NGÀY THỨ TƯ MỖI TUẦN

«Nhưng còn ao giáp đỡ đạn, nẩy la như núp bên Ca Ca không thì nát xác rồi.»

Tổng khếch bèn nhổ cái lông dít dài, xô vào mũi heo cột lại thành cái khoen và dạy rằng,

«Cái khoen bằng lông dít của ta nơi cái mỏm của người có thần lực chống tất cả các vũ khí thế nhân. Nó cũng là cái vòng xô mũi người mỗi khi ta cần cột người vào chuồng heo để dạy dỗ.»

«Thì ra cái khoen vòng cột mũi Đệ vừa là giúp ích mà vừa là hữu hại nữa —»

«Đúng vậy, ích nhiều thì hại nhiều. Cũng như yêu nhau lắm là cần nhau đau vậy. Xương đó chó có si mê tụi nhện nhện yêu nữ quá là bỏ mẹ đấy nghe chưa. Muốn tìm mấy con Ông cái và chú ong ruồi lẫn lộn trong lũ người lẫn ử khí trốn của ta thì người dả có sẵn kinh chiều yên như của ta rồi. Nào còn cần gì nữa không thì ta chia tay. Nhớ từ nay gọi ta là Tổng khếch người mà gọi tên húy tên cùng cơm của ta Khi Đột là bỏ mẹ nhà người đấy, nghe chưa. Ta mà bỏ mi là cái đời Heo Nọc nhà mi mất giống đó nghe chưa? Cũng nhớ tập học tiếng Bạch Quái cho thông thạo để dễ bề công tác. Còn ta là thủy tổ loài người rồi, Tiếng gì cũng biết khỏi cần học.»

Thủ Lợn than thân trách phận rằng,

«Trời ơi bắt cái giống heo này học có khác gì ban cho cái án khổ sai. Được dẻ sẽ cố gắng nếu có rượu và gái đều hòa không bị mất thăng bằng lý trí là học cái gì cũng chắc được. Còn Tổng khếch Ca Ca lỡ ghiền trái thẩu của Hoàng Lèo thì vô Sai Thành là yên chí lắm rồi.»

Tổng khếch nghe nhắc tới trái thẩu thì phát bứt hơi loạn xạ ứa nước mắt mà kể lẽ rằng,

«Được cái tốt là trong đất kinh đô hoa lệ này, Nhà nước địa phương cũng thông cảm cho dân ở cái chỗ không bỏ rập dân thẩu trái thẩu. Phải phải, nếu bố làng bẹp tới ngõ cùng không đường chạy thì mi hoạt động trên bần đảo chữ Ét này phải ngưng trệ hết — Giỏi lắm thay!»

(CÒN NỮA)

Chín phần khỉ

(Tiếp theo trang 9)

- Không có quyền!
- Tại sao?
- Đương mắc khách!
- Khách nào?
- Người nước bạn!
- Lát vô được không?
- Còn tùy?
- Tại sao còn tùy?
- Tùy theo quan trọng nhiều hay quan trọng ít. Dù là cái thống chế gì cũng phải ghi vào phiếu tiếp kiến.
- Không phải là thống chế. Nhưng là chính khứa có thể khỏi ghi phiếu tiếp kiến, chỉ cần thầy tâm sát vi - dít, liệu có được không?

Phong Hải cười khẩy một phát. Đoạn nhìn cái nhân vật rất «nhà kê» trước mắt nó. Nó tự hỏi cái mà thằng này mà tự nhận là chính khứa thì quả là một điều si nhục quốc thể. Tuy nhiên, nó làm bộ ướm thử một câu xem thằng này muốn gì?

— Xin lỗi! Thì ra Ngài là chính khứa. Xin Ngài cho biết Ngài dẫn thân đến đây có việc gì xin số.

Tự nhiên thấy Phong Hải đòi thái độ lễ phép, cái bản mặt nhà chí h khách nở nang tung bừng:

— Hà... hà! Lẽ có nhiên khi một nhà chính khứa đã hạ mình đến những cơ quan công quyền như thế này ta phải... có chuyện

rồi. Dù có là chuyện xin số đi chăng nữa cũng là những chuyện xin số quan trọng..

— Nhưng về phần riêng của Ngài, ngài có phải là chính khứa quan trọng thực sự hay không đã?

— Nhất định là quan trọng. Nói đoạn, vị khứa chính khứa bèn móc ngay trong cái bóp tầm phoi ở túi quần sau tầm các vi dít thầy cho Phong Hải.

Thằng Phong Hải bắt lấy tầm các vi dít chỉ nhỏ bằng hai cái diêm chap lại, bằng thứ giấy sần vùi, màu đất thỏ, in bằng chữ nổi tồ bồ.

«LÝ TÔ MẮT
Lãnh Tự Kiêm Chủ Tịch
ĐẢNG VI NGÂN»

Trong tâm các vi dít lại còn ghi rõ đủ thứ địa chỉ nào Trụ Sở Đảng, Tư Thất văn phòng riêng, số điện thoại ga re đề xev, v..

Xem xong, thằng Phong Hải sắp sửa ôm bụng cười thì Nhà Chính khứa Lý Tô Mắt đã lên tiếng giải thích đơn đầu trước:

— Ờ, tôi trông cái điệu bạn như có vẻ cho rằng Đảng vi Ngân không còn hợp thời hợp cảnh với những phong trào. Mặt Trận bị giờ hay sao?... Đây là cái các vi dít cũ, tôi chưa kịp im cái môi, phải dừng tạm. Hiện giờ Đảng Vi Ngân đã tạm thời giải tán lui vào trong bóng tối... Tôi đương thành lập một Mặt Trận... Tin rằng với cái tên mặt trận này thì lúc nào cũng hợp thời như thường. Đó là mặt trận «Thò lò» tranh thủ chiến tranh và hòa bình — gọi tắt là Mặt trận tranh thủ thò lò.

(Xem tiếp lời sa)

Độc và cổ động:
Nhứt báo
QUYẾT - TIẾN

người... ngỡm

(Tiếp theo trang 5)

phần phong ác hơn ác đức. dân Giao Chỉ vận đến 80 thành công lực chửi um! Mặc dầu tình hình kinh tế đã được quân binh trở lại, theo lời ông Kinh tế — Các đảng Lã Chủ xằng năng nặc đòi tăng giá, bọn chủ thuốc hít, tạo ra nạn khan thuốc lá giá tạo đề bán đồ hít theo giá Chợ đen chợ đồ chơi xô bà con làng hít. Còn về phần các trụ Lã Ba Tàu, thì khỏi nói! Cái mẹo «pôn pôn» tại «A lam» của trụ còn trứ danh hơn cả Lã bất Vi buồn vua bán chúa làm tuyệt cả giòng vua Tân, đây trụ Ba chuyen đánh hơi thính hơn chó bẹc đê, lần nào ra đồn cũng tàn ác dã man vô nhân đạo, bà con Giao Chỉ cứ gọi là... ngát ngư muốn đi tàu suốt về âm cảnh như bốn!

Bà con Giao Chỉ ta ơi! mau mau đỡ mẹo gia truyền «món gì cũng lo lưng con cá vàng» không thêm mua vội tữ, «bình tâm ra rít» v.v., theo đúng «Châm ngôn»

Làm sao cũng chẳng làm sao Dấu có thể nào cũng chẳng làm

chi

Làm chi cũng chẳng làm chi Dấu có việc gì cũng chẳng làm

sa...

thì... các thêm tiền, các trụ cũng không dám đầu cơ tích trữ bóp

lề lưỡi con Rồng cháu Tiên nhà ta nữa!

ONG CHUÁ

Một câu chuyện đặc biệt Ấng lê

(TIẾP THEO TRANG 3)

— Có làm ơn tính giùm số sách cho anh bạn tôi coi, tất cả gia tài điền sản, sự nghiệp của tôi, tất cả có bao nhiêu tiền?

Cô bí thơ đã úng xong, lòi ra con số sản nghiệp của nhà tỷ phú, tính ra có hàng chục tỷ đô la Ach,

Nhà tỷ phú mới nói:

— Anh bạn tôi đây, than nghèo giùm thiên hạ. Anh bạn tôi đây, đưa cái triết lý ở đời này, tiền bạc không công bình, kẻ thì đối tiền, như vậy là không bình ông bạn than thở với tôi. Có làm ơn, mang lại cái công bình tiền bạc giùm ông bạn của tôi, Có làm ơn, thống kê hết dân số địa cầu xem bao nhiêu người? Lấy số tiền sản nghiệp của tôi mà đem chia ra từng đầu người, cho toàn thể dân số của Địa cầu,

Cô bí thơ loay hoay ngời tính. Một lát, thì tính ra, dâng số thành cho hầu tước Rốt Say.

Hầu tước Rốt Say liếc mắt mà nhìn, hỏi lại cô bí thơ.

— Chia có trúng không?

— Dạ, đúng, thưa Hầu tước.

— Hai đô la, hai xu hả?

— Dạ, đúng số thành, hai đô la hai xu một đầu người trên địa

cầu.

— Tốt lắm. Có làm ơn, mở kết, lấy hai đô la với hai xu, đem biểu tận tay cho anh bạn triết gia của tôi. Xong xuôi, mời anh ta ra cửa lệ... Dừng bao giờ, cho tôi thấy mặt nữa...

NHA THƯƠNG CẢNG
SAIGON

DANH SÁCH THƯƠNG THUYỀN ĐẠI DƯƠNG VÀ VIÊN DUYÊN

DỰ ĐỊNH ĐIỀU ĐỘNG LÊN SAIGON
TRONG TUẦN LỄ TỪ 06-4-68 ĐẾN 13-4-68

Số hứ tự	TÊN TÀU	Đại Diện Hãng Tàu	Thụ thác bốc dỡ	Hàng chuyên chở	Ngày đến Vũng Tàu	Nơi cập tại Saigon	Cước chạ
1	JAMES MACKAY	C.R	Sovicotra	Bột mì, gạo	06-4-1968	Phao	
2	ETERNITY	Hạp Sáng	Hạp tháng	linh tinh	07-4-1968	Cầu,	
3	WASHINGTON BEAR	VNDDHH	Sovicotra	— : —	07-4-1968	Cầu	
4	JAVA MAIL	EVERETT	Sovicotra	Gats, wheat	07-4-1968	Cầu và Phao	
5	MEBECCA	Trans Ocean	U.T.S	linh tinh	08-4-1968	Cầu	
6	ORIENT LINER	GÉTZ-FROZ	Mỹ Việt	Gats wheat	09-4-1968	Phao	
7	KYOSHO MARU	M.M.	S.T.I.C	Linh tinh	10-4-1968	Cầu	
8	GALIS	Ocani, Transport	V.V Miah	— : —	10-4-1968	Cầu	
9	GODAVERY	M.M.	S.T.I.C.	— : —	11-4-1968	Cầu	
10	SANSSIS MARU	VISHICO	Vinashitra	— : —	12-4-1968	Cầu	

Saigon, ngày 4 tháng 4 năm 1968
TRUNG TÁ GIÁM ĐỐC NHA THƯƠNG CẢNG SAIGON

NÀ CẦU
cần trong

PHÚ ĐỀ GIAO CHỈ

THẮNG ÔNG DÙI CUI THUA THẮNG NHÀ BÁO

Sau khi tiếng súng không còn nổ trong thành phố, các ông Viện Bô Lão và Nhi Đồng lại thấy cái thân thể của mình đáng giá bạc triệu rồi. Các ông lại trở thành bất khả xâm phạm. Nhà nước đã đặt Vi Xi ra ngoài vòng pháp luật thì Vi Xi đâu có cần trọng pháp luật.

Vì vậy khi những thắng khôn nạn ấy cuốn gió đông mắt rồi thì các ông không còn phải sợ ai nữa.

Các ông Bô Lão và Nhi Đồng bây giờ đâm ra ghét những đứa có thể xâm phạm vào cái thân «bất khả». Mà những đứa có thể xâm phạm tới mấy ông chỉ có dân Dúi Cui và mấy thằng Nhà Báo. Dúi Cui thì là của Nhà Nước. Nhà Báo thì là của Nhà Dân. Một đảng thì có thể xâm phạm đến thân thể. Một đảng thì có thể xâm phạm đến tiết hạnh. Nghĩ như vậy nên các ông chia nhau vùng hành quân. Viện Bô Lão thì chơi nhau với Dúi Cui. Viện Nhi Đồng chơi nhau với mấy thằng Nhà Báo.

Trận đầu ra quân với Dúi Cui, Viện Bô Lão đã thắng thật vinh quang. Dúi Cui làm sao độ lại được, khi lương một ông Dúi Cui chưa bằng số lã của ông Bô Lão. Với lại đánh nhau với Cộng Sản ở Đô thành mấy tháng nay, một lữ cò bợ rồi. Hơn nữa, Viện Bô Lão đưa ra một thủ quân, lật giang hồ đây bụng, thì sức mấy mà Dúi Cui đương đầu nổi. Vừa đụng trận đã «à te». Ông xếp xong phải xin lỗi tới bởi hoa lá. Định đánh dấm, đánh dúi, đánh vùi, đánh đập vùi ba củ nữa cho thêm lấy lòng chiến thắng, nhưng bị khán giả la ó quá xá, đành thôi. Thôi, nhưng mà tiết hùi hụi cái cơ hội ngàn năm một thuở.

Lại nói về trận đầu giữa Viện Nhi Đồng và mấy thằng Nhà Báo. Trong khi Viện Bô Lão ca khúc khai hoàn, thì Viện Nhi Đồng lại thất bại mới đau chứ. Đây là mấy thằng Nhà Báo còn có vài ba lò đứng hẳn về phía địch làm «kẻ nội thù» như hai anh em nhà Luận là Công Luận và Chính Luận, ấy thế mà vẫn thắng. Mấy lò bị Viện Nhi Đồng gây chiến là lò Sống, Tiền Tuyến, Xây Dựng v.v..

Ông Nhi Đồng vừa mới thảo xong được bản thuyết trình, bản được phát cả nông đầu tiên, chưa kịp chùi súng đã bị phản pháo lại đâm bảy quả, tan tành cả chiến lược, gãy đổ cả kế hoạch. Tô thái độ với mấy thằng Nhà Báo?

Xin can các ông... Thứ nhất sợ kẻ anh hùng, thứ nhì sợ kẻ bán cùng khổ đây. Mà những thằng Nhà Báo, chúng nó bán cùng khổ giấy lăm. Chịu đói rách, làm cái nghề viết báo, thì chúng nó đã trở thành những trái ba lông, càng đá mạnh vào tường thì chúng nó văng trở lại càng mạnh. Coi chừng không trúng mặt thì có phen gãy răng.

Những thằng nhà báo như những con đi. Khi các ông tới chơi với một em đi, các ông mà ga lấy em làm vợ, em sẽ hìn hìn cái mũi, môi dưới trề ra tới cả thước mà chê ông:

— Rõn hoài !.. Sức mấy !..

— Ay, cái sự đời nó như vậy. Thắng Dúi Cui nhưng mà thua Nhà Báo. Lấy con gái nhà lành thì dễ mà lấy đi thì phải có bản lãnh... tày trời.

CÁC ÔNG ĐỊNH LÀM NHỤC CÁI VIỆN NÀY SAO !

— Da, xin thưa, câu đó không phải là của Nà Cầu. Tác giả câu đó là một ông Bô lão mà anh em nhà báo đã âu yếm đặt tên là ông Nghị Tân Tăng.

Số là các ông Bô lão bàn đến chuyện mua xe hơi, sắm máy lạnh. Một vài ông cũng tỏ ra yêu nước, thương dân bằng cách phân đối việc xe, hơi, máy lạnh. Một ông phát biểu ý kiến:

— Tôi tiên, ông bà chúng ta làm việc dưới quạt trần mà sao vẫn làm được việc? Sao chúng ta lại đòi mua máy lạnh?..

Thì ra các cụ ta ngày xưa đã được hưởng tiện nghi điện nước, vì có quạt trần rồi mà. Những anh viết đã sử dụng quạt trần thì hội nghị Diên Hồng, khynch có tiếng quạt trần kêu cành cành, cành cành. Ông Bô lão đó chắc cũng ngây thơ như người nước bạn Cờ Hoa của chúng mình, đòi tái thiết lại lăng tẩm, đền đài, di tích nơi thành phố Huế, cam đoan sẽ đẹp hơn xưa, có đủ cả tiện nghi điện nước, cạnh ngai rồng, mắc cái tô lô phôn và cái «anh tặc phôn» để vua ra lệnh.

Ông Tàu Trắng thấy các bạn đồng viện phân đối việc mua xe hơi, sắm máy lạnh, tức quá, cất tiếng nói phân đối, oang oang như tiếng mõ làng cổ nhứt:

— Các ông định đi xe đạp hay đi bộ đến họp Bô Lão?... Các ông làm thế có nghĩa là các ông định làm nhục cái viện này à?

Nà Cầu cũng định rằng viết đến đây rồi hạ một câu: «khỏi có lời bàn. Nhưng tự nhiên lại nhớ tới một giai thoại của đại văn thi hào Nguyễn Vỹ, chủ tiệm báo Phô Thông. Ngày xưa ngày xưa, trong lúc xuất thân, đại văn thi hào làm được một câu thơ tuyệt vời: Nhà văn An Nam khờ như chó!».

Một văn hữu thấy thế mới hỏi: — Anh ví anh với chó mà anh không biết nhục à?..

Đại văn hào Nguyễn Vỹ bèn trả lời:

— Tôi ví tôi với chó thì chó nó nhục, chứ tôi thì nhục cái nỗi gì!..

— Ấy đó, cũng chỉ loay hoay ở cái tiếng nhục. Chứ nhơ, nhục có nghĩa là thịt. Mà miếng thịt, thật đúng là miếng nhục.

XIN THA CHO CÁI CHUYỆN BIỂU QUYẾT

Điều mà dân Giao Chỉ ta hiện đang thắc mắc là chuyện biểu quyết ngân sách của các ông trong Viện Bô Lão cho năm 1968. Bây giờ đã là giữa tháng Tư. Dân Giao Chỉ có cảm tưởng rằng, khi các ông biểu quyết xong cái ngân sách cho năm 1968 thì hết... mẹ nó năm 1968.

Các ông Bô Lão và Nhi Đồng cứ thích ra ngoài để. Đang chuyện nọ xọ sang chuyện kia. Làm việc không có một cái gì dứt khoát. Đề nghị với ông Trưởng lão treo ở Viện Bô Lão một câu cách ngôn cho dễ làm việc. Đó là câu «cửa dứt, đục suốt». Các ông cứ cù cưa, cù nhậy mà thời gian cứ như bóng câu qua cửa sổ. Than ôi!

Gần đây lại còn nghe thấy ông Bô lão Trần Chánh Thành tuyên bố một câu xanh rờn:

— Nếu Hành pháp muốn đồng viên từ 33 tuổi đến 40 tuổi thì phải có sự biểu quyết chấp thuận của Viện Bô Lão và Viện Nhi Đồng.

Thôi, Nà Cầu xin can ông. Công sản nó đánh đến dít rồi. Tai họa của nước Giao Chỉ khác nào lửa đốt lông mi. Ai lại còn cứ ngồi chờ các ông biểu quyết. Sốt cả một!.. Rồi không chừng cứ tình hình này, các ông đòi biểu quyết cả những việc ngồi chờ cho Công sản nó trôi gô cả lũ lại để «biểu quyết» luôn.

Các ông nên nghĩ lại cho dân Giao Chỉ nhớ. Những chuyện khác thì các ông còn có cơ để mà đòi hỏi, còn việc đánh dấm của người ta thì xê ra cho người ta chống Cộng. Viện Nhi Đồng đã làm một việc rất nhĩ đồng là cử người đi sang nước Mèo phải lựa những người «đẹp giai, cao ráo, sạch sẽ, nói tiếng Huế Kỳ như người Huế Kỳ».

Trong khi các ông đòi hỏi chủ quyền thì ông nào cũng có mặc cảm nhục tiếu. Thứ hỏi có người nào sang thăm nước Giao Chỉ mà phải biết nói tiếng Giao Chỉ hay không?... Còn đẹp giai, cao ráo chỉ tỏ đi... kiếm gái. Nà Cầu đã có nhiều kinh nghiệm về xuất ngoại, vì xin phép các ông trong Viện Nhi Đồng để tự khoe rằng thằng này đã đi gần hết thế giới. Đã là phương diện quốc gia, càng không thêm nói tiếng nước người ta, càng tỏ ra mình treo coa giá ngọc. Xin các ông nghĩ lại cho dân Giao Chỉ nhờ các ông tí.

XIN CÁC ÔNG HÃY TỎ RA LÀ MÌNH YÊU NƯỚC

Nà Cầu không được biết trong số các ông Bô Lão và Nhi Đồng có bao nhiêu ông đã cho các quý công tử ra nằm ở nước ngoài để học hành hay chăng học hành

cái mẹ gì cả. Nhưng Nà Cầu đoán rằng ít nhất cũng cả một trăm quý công tử đang sống phây phây mà không cần biết tới cái sự «chịu trách» của quốc gia hơng voag.

Nếu Nà Cầu được làm việc ở Sở Thông Hành hay Sở Du Học. Nà Cầu sẽ không ngại ngần gì công bố tên các cậu và tên của lệnh phụ, lệnh mẫu để các lệnh phụ, lệnh mẫu đỡ một phần nào huênh hoang, phách lối.

Xin các ông hãy tỏ ra là mình yêu nước. Các ông, nếu yêu nước thật tình thì khi các cậu bằng vàng đã để tên, gọi các cậu về để đi lính uỳnh nhau với Cộng Sản. Có như vậy, dân Giao Chỉ mới yên lòng khác khồ, chiến đấu

cho tới khi chiến thắng.

Chứ các ông đã làm dân Giao Chỉ ngao ngáo nhiều quá. Khi Nhà Nước xin các ông làm giấy cam đoan sẽ nhập ngũ khi mãn nhiệm kỳ, nếu còn ở trong hạng tuổi động viên, các ông có vẻ hơi «rét» thì phải. Vì nếu không «rét» sao các ông đòi sự biểu quyết khi Nhà Nước tăng tuổi động viên từ 33 đến 48 tuổi? Nà Cầu biết rằng từ 33 đến 40 tuổi thì có rất nhiều ông bị «kết». Các ông biểu quyết phân đối là cái chắc. Chúng tôi biết tông tông tong các ông đi rồi. Các ông chỉ «bốc xê la bu» chứ còn đi lính để uỳnh nhau thật sự thì các ông có vẻ hơi cáy.

Chúng ta đang theo đuổi một cuộc chiến tranh dài, một cái «guerre de cent ans». Tôi phải viết tiếng Tây vì chữ «xăng tăng» phát âm ra tiếng Việt, các ông Kiểm Duyệt để hiểu lầm rồi đục đéo đi thì tội quá. Các ông phải cảm sung đi chứ.

Tôi sẽ hết sức ủng hộ ông Bô Lão Trần Văn Đôn trong nhiệm kỳ tới, dù ông có ứng cử Tổng Thống, nếu ông gọi cậu con trai về bắt đi lính. Chứ để cho cậu ta ở bên này, thất tình hay thất vọng gì đó, tự tử, rồi để ông bỏ phải cái chính tùm lùm thì quả thật là phí quá. Ở cái xứ này, ngày nào cũng có hàng trăm hàng

ngàn thanh niên đổ máu, nhưng cái chết vì tự tử thì thật là phí nhân lực của quốc gia.

— Ôi, chết rồi thật là để. Nhưng biết cách chết mới là khôn vậy thay.

XIN CÓ LỜI HỎI THĂM ÔNG NGUYỄN VĂN NOÃN

Nghe tin ông Nguyễn Văn Noãn vừa gãy tay và sắp được giải phẫu tại Bệnh viện Bình Dân, cả Tòa soạn chúng tôi rất buồn. Ông là Giám Đốc Báo Chí, kiêm luôn cả Kiểm Duyệt, chúng tôi tuy rằng không yêu ông nhưng cũng chẳng ghét ông.

Nhà Nước đã tặng ông Huy chương khi ông nằm trong Bệnh Viện, tay ông bị băng bột và người mang thương tích. Cái tay của ông đã từ 2g cầm bút chì đỏ gạch nát mặt báo mà bây giờ nó bị nằm yên, ngo ngoe trong vỏ bột cứng, thế thì có buồn hay không?..

Xin ơn trên phù hộ cho ông..

NÀ CẦU

ĐỌC VÀ CÒ ĐỘNG : NHỰT BÁO CHÍNH LUẬN

HỘI - HỌA

Họa sư VƯƠNG QUỐC ĐẠT gần 17 năm kinh nghiệm Sư phạm chỉ dẫn. Nếu bạn nào có bằng Tú Tài II, Cử Nhân, hoặc trình độ Cao học, nên học Hội Họa làm phương tiện xã giao, một bí quyết chính phục tình cảm thanh cao nhất của người Trí thức khi cần xuất ngoại.

Các vị phụ huynh, nếu thương con, em, nên chọn cho 1 nghệ hội ý thích, để tương lai có 1 nghề cao đẹp bảo đảm. Trai, gái, lớn, nhỏ, đều học được.

Độc đáo dạy PHONG CẢNH trên lâm sơn dầu, vẽ bằng Dao, bay (Painting Knife) của Anh, Mỹ và dạy Vẽ người, hoặc CHÂN DUNG vẽ trên giấy, vải, nhưng, gấm, lụa. Ngoài ra, còn lớp Hội họa, Trang Trí và đủ môn Hội họa, tây, kim, cò. Học phí 400 đồng mỗi tháng, mỗi tuần 9 giờ. Cam đoan: Bảo đảm thành tài 100% chắc chắn. Có khóa cấp tốc học tại nhà riêng. Hội Trường Tương Lai số 531 bis, đường Lê Văn Duyệt, hoặc ở 89 đường Tô Hiến Thành, cạnh chợ Hòa Hưng, Saigon. Ghi tên: Sáng, chiều, tối, kể cả Chủ nhật Khai giảng 12-2-68.

In tại nhà in riêng CON ONG

Thư từ ngân phiếu xin đề tên ông Nguyễn Văn Minh